

436676

NAŠA LUČ

januar 2004, letnik 53, številka 1

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

Srečno in blagoslova polno leto

2004

Vam želi uredništvo Naše Luči

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Na tujem vedno znova ustvarjamo domače vzdušje	2
Zlato odličje	6
Sveta hvaležnost	7
Mladinski seminar in mladinska glasbena maša	8
Navade in verovanja ob rojstvu otroka	9
Kristus, upanje Evrope	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	39
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: A. Veber: Javorje nad Škofjo Loko

Druga str. ovitka: L. Bekš: Magistrat v Ljubljani

Tretja str. ovitka: Družina: Iz razstave Jaslice sveta

Četrta str. ovitka: Družina: Iz razstave Jaslice sveta

TUDI HLEV SE LAHKO SPREMENI V SVETIŠČE

»Zdaj razsvetljena je noč, tema pregrešna je proč!« Tako nam že adventna pesem naznanja praznik nove luči, ki bo posvetila v temo. Ne gre samo za naravni pojav na severni polobli, ko se sonce znova začne dvigati nad obzorjem, ampak gre za božji vstop v zemeljsko temo. Globlje poznavanje Kumranskih rokopisov nam pove, da je 25. december resnični dan Jezusovega rojstva. Še bolj pomembno pa je, da se je to zgodilo v polnosti časov, ko je bila noč človeštva največja in so bile »izčrpane« vse človeške rešitve. Bog je posegel vmes. Kar je pri ljudeh nemogoče, pri Bogu postane mogoče.

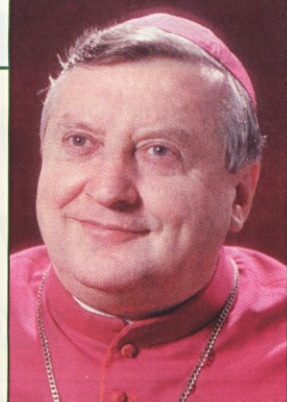
Značilnost božičnega sporočila je dejstvo, da učlovečena božja Beseda, ki je stopila na zemljo, ni našla drugega prostora kot hlev. Ta betlehemiški hlev je namreč podoba človeške revščine in resničnosti vsakega človeka. Malo je svetlobe, pa veliko nereda, smeti in vsakršne umazanije. Večkrat tudi malo smrdi. In prav ta hlev se je spremenil v svetišče. Ko je v njem zaživelo božje Življenje, je ves nered izgubil svojo težo. Kar je bilo na svetu majhnega, nemočnega in zavrženega, je Bog izbral, da bi osramotil, kar je močnega. Začelo se je »naše štetje« let, svet je dobil novo jedro, okrog katerega se bo odvijala resnična zgodovina. Novi Adam – Jezus Kristus je začetek novega človeštva. V njem bo sklenjena »nova in večna zaveza« - rešitev za vse ljudi vseh časov.

Kljub dvatisočletni navzočnosti Jezusa Kristusa v zgodovini pa njegova Pot še ni prišla do konca sveta, njegova Resnica nima domovinske pravice na svetu in njegovo Življenje je ogroženo v milijonih ponižanih in razžaljenih.

On pa stoji pred vrati in trka. Tudi na tvoja vrata. Kljuka pa je samo na tvoji strani. Odprimo srca božji milosti. Priznajmo svojo človeško revščino in nemoč. On bo napolnil naše bivališče, da bomo imeli življenje in ga imeli v izobilju. Lahko ga bomo vse leto 2004, ki je pred nami, delili tudi drugim. Tukaj je edino res trdno zagotovilo naše prihodnosti v skupnosti evropskih narodov, v katero vstopamo.

DRAGI ROJAKI PO VSEM SVETU! VOŠČIM VAM VESEL BOŽIČ IN VAS BLAGOSLAVLJAM ZA SREČNO NOVO LETO 2004!

Alojz Uran, vaš škof

Na tujem vedno znova ustvarjamo domače vzdušje

Franc Pukmeister, dolgoletni predsednik Župnijskega pastoralnega sveta (ŽPS) Slovenske katoliške misije (SKM) Berlin, sedaj še vedno član ŽPS, pevovodja dveh zborov: OKTETA in PLANIKE (v zadnjem času hčerka Sonja), s svojo pridno in zvesto ženo Terezijo dolga leta vodja in oskrbnik naših skupnih prostorov in vedno prisoten na vseh prireditvah, predvsem kot pomočnik, organizator in vodja ljudskega petja pri vsaki slovenski maši v Berlinu, skratka nepogrešljivi kulturni in liturgični delavec.

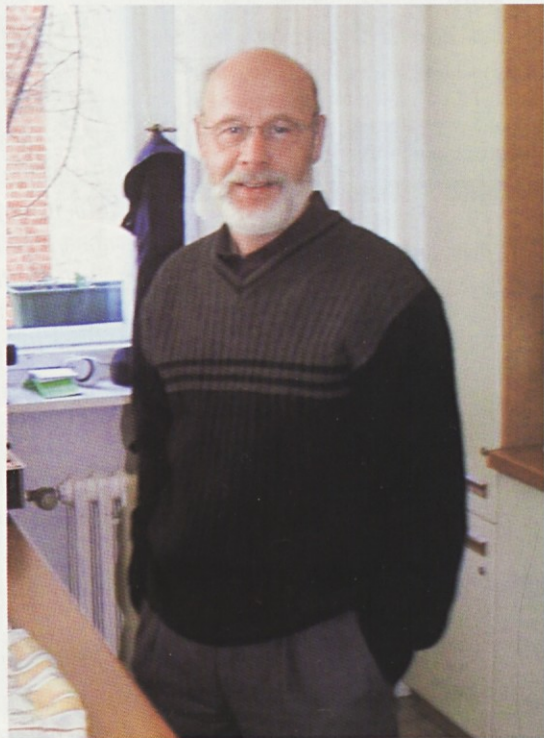
Od kod prihajate in zakaj ste prišli v Berlin?

Rodil sem se v delavski družini na Teharju. Bilo nas je šest otrok in sem drugi po vrsti. Šolska leta sem prebil v domačem kraju. Potem sem obiskoval nižjo gimnazijo v Celju. Nato sem se izučil za obratnega električarja. Klical me je tudi vojaški stan, ki sem ga odslužil v Zadru in Somborju.

Ker doma ni bilo zakona, da te morajo po odsluženju vojaškega roka vzeti nazaj na isto delovno mesto, sem ostal brez dela.

Marca 1966 sem odšel v tujino, najprej v St. Georgen v Schwarzwald. V jeseni sem šel domov na dopust in spoznal svojo bodočo ženo Terezijo, s katero sem se še istega leta poročil in odšel nazaj v Nemčijo. Tokrat v Berlin. Torej, če bi dobil delo doma, bi ostal zagotovo doma v Sloveniji.

Kaj vam je pomagalo, da ste ostali Slovenec v duhovnem, kulturnem in drugih pomenih?

Franc Pukmeister dolgoletni predsednik ŽPS

Moja družina je bila zelo krščanska. Že s 15 leti sem ministriral, od 8 leta sem pel v otroškem pevskem zboru Teharje, ko sem napolnil 15 let, sem postal pevec v moškem pevskem zboru Teharje, v času vaješke dobe sem hodil v glasbeno šolo za solo petje in jo tudi uspešno končal. Tudi v tujini mi je ravno to veliko pomagalo, da sem lahko pomagal tistim, ki so imeli radi slovensko pesem, ki je nosilka narodne duhovnosti, ter jim omogočil, da smo se zbirali vse od 1969-2003 ob domači in umetni pesmi. To so dejstva mojega obstoja kot Slovenec v vsej polnosti.

Kako so se začele prve oblike povezovanja Slovencev, ki so prišli na začasno delo v tujino?

Prve povezave so bili duhovniki. Pater Janez Sodja, ki je enkrat na mesec prihajal iz Münchna, je hodil od doma do doma in vabil ljudi k maši, vedno v drugo cerkev. Tako se je začelo prvo združevanje Slovencev v Berlinu. Prvič je šel sam naokoli, pozneje pa so se mu pridružili še drugi in tako je imel svojo ekipo, ki mu je veliko pomagala. Rad se spomnim, kako sem takrat ministriral in vodil ljudsko petje, kar počnem še danes. Na vsakem srečanju smo se pogovarjali za naprej. Da je bilo razpoloženje res domače, je imel

Kardinal Georg Sterzinsky na obisku v SKM v Berlinu

vedno s seboj tudi dobro kapljico, da smo se res počutili kot ena družina, katerim je vse skupno. Tako je nastala želja po stalnem duhovniku. Leta 1969 spomladi je prišel med nas prof. dr. Štefan Steiner. Prostore smo dobili v Kolpinghausu. Tako smo postali bolj povezani, vedno bolj je silila v ospredje želja po župniji. Slovenci so hoteli imeti vsaj eno obliko (ali več) združevanja. Steiner je prisluhnil in ugotovil, da so te želje brez pravega temelja. Potem nam je pol ure govoril in postalo nam je jasno, kaj hočemo. Rekel nam je, če smo pripravljeni na vse to, nam bo pomagal. Povedal je na škofiji v Berlinu in dobili smo svojo Slovensko katoliško misijo. To se je zgodilo v začetku 1969. Prostore, ki smo jih dobili, smo obdržali do leta 1989. Potem smo se selili k sv. Elizabeti, kjer smo še danes.

Kdo vse se je udeleževal in javljal v novo nastali skupnosti SKM Berlin?

To so bili ljudje, ki po svojem težkem vsakdanjem delu niso imeli prave družbe. Največkrat so igrali po domovih karte, niso našli prvega stika z drugimi.

Koliko ljudi se je začelo zbirati in oblikovati SKM?

Vedno je prihajalo preko 200 ljudi. Hoteli so vedno več. To so bili ljudje od 16. – 25. leta. Prostori so bili premajhni, tako da so si včasih sedeli kar na kolenih. Tu so nastajala nova poznanstva, nove zveze, iz le-teh pa tudi zakoni in družine. Veliko je bilo mešanih zakonov. Vedno več tudi otrok.

Ali so bile še katere druge možnosti druženja?

Drugih organiziranih oblik ni bilo. Vendar so nas na začetku podpirali iz Slovenske izseljeniške matice. Tudi konzulat je v istem času rabil pomoč, kaj več pa ni naredil za nas.

Kakšno vlogo ste sami našli v SKM Berlin?

V začetku so bila samo srečanja, pogovori ...

Ko je nastal Župnijski pastoralni svet SKM, sem postal član. Potem je na mojo pobudo nastal tudi mešani pevski zbor. V zboru je bilo od 35 – 40 pevcev. Tu sem našel svojo priložnost, za kar sem bil tudi najbolj kvalificiran. Prvi nastop smo imeli v porušnem objektu Sport-Pallast ob ekumenskem srečanju. Opravljal sem tudi druga tekoča dela v ŽPS. V tem času sem končal tudi tehnično šolo. Rad bi omenil, da ker doma nisem dobil štipendije, nisem mogel študirati. V duhu sem se počutil, kot da bi bil doma. Vedno znova smo ustvarjali domače vzdušje. Tudi drugi so to drug drugemu pomagali, ker je imel vsak domotožje. Tudi socialno smo bili že močno organizirani. Imeli smo socialno delavko gospo Angelo Kotnik.

Vsi so ji bili naklonjeni in hvaležni, ker smo z njo živeli kot ena družina.

Kaj ste najrajši počeli?

Najbolj sem užival v prepevanju, ob dobrih veselicah, pri plesu ter ob vzdušju, ko je bilo vse čim bolj domače, kot nekdaj doma. Vse je bilo povezano s prostovoljnimi deli, ker je bilo vedno dovolj priložnosti za druženje ter za vse, kar to prinaša: petje, smeh

Franc Pukmeister z župnikom Dorijem

Predsednik ŽPS se zahvaljuje kardinalu za obisk.

Kaj mislite, kaj bi še lahko delali poleg že toliko omenjenega?

Drugih možnosti na našem področju ni bilo. Kar smo imeli in v čemer so nas podpirali, je bilo res veliko in je vzelo tudi dosti časa. Bili smo srečni in zadovoljni. Res je, da bi rad še naprej študiral, ker doma nisem mogel, kot sem že omenil. Vendar je bilo tu delo, družina, obveznosti do otrok in toliko zunanjih aktivnosti, da sem ves čas temeljito izčrpal, zraven sem delal še tehniško šolo. Preveč

Kaj mislite, da je odločilo, da je SKM že 35 let uspešno organizirana?

Predvsem vztrajno delo in pomoč vsakega, tudi tistega, ki je prišel samo mimo in pomagal. Tudi reden obisk maše in verouka. V letih 1974/75 pa nastanek prve dopolnilne šole slovenskega jezika pod vodstvom gospe Angele Kotnik, na pobudo dr. Štefana Steinerja, ki je priskrbel prve knjige za pouk. Pozneje se je priključila gospa Marija, ki je otroke učila. Starši so spoznali, da otroci, ki obiskujejo ta pouk, držijo skupaj, govorijo med sabo slovensko in se povezujejo. Drugi so imeli v tem smislu težave. Tako se je slovenski jezik ohranil in se še danes pozna na drugi generaciji, ki pa ima podobne probleme s svojimi otroki, kot smo jih imeli mi.

Kaj mislite o uvedbi ŽPS SKM Berlin?

Prva ideja je bila na strani gospoda Steinerja. Vsega ne zmore sam in rabi organizirano pomoč. Najprej se je ŽPS pojavil kot ena družina. Župnik Steiner in socialna delavka Angela Kotnik sta nam bila kot oče in mati. To so najbolj začutili tisti, ki so v Kolpinghausu tudi živeli, skupaj kuhali in jedli, zraven pa so lahko prišli še drugi. Tisti, ki so prihajali, so tudi pomagali. Tako tudi jaz. Pozneje brez takšnega življenja ni šlo več. Vedno smo se veselili srečanj in komaj čakali na nova srečanja. Večina je bila še samskih, le nekateri so bili že poročeni, pozneje pa je iz teh ljudi, ki so se zbirali, nastalo veliko novih družin.

Kakšen pomen imajo cerkev sv. Elizabete, prostori in nemški župljani za našo misijo?

Sem smo prišli 1989, ko so prodali Kolpinghaus. Tu smo prvič začutili, da smo tujci. Tako so nas gledali tudi domačini v tej cerkvi. Generalni vikar Tanzmann je to ublažil, ko je predlagal, da smo imeli skupno mašo, kjer sta somaševala nemški župnik Boto Mey in naš župnik Martin Horvat. Takrat so se nam posredno opravičili za takšno ravnanje. Potem sta oba župnika organizirala izlet nemških ministrantov v Slovenijo. Nato je prišel župnik Dori. Z njim se je začela nova doba odnosov med obema župnijama, odkrito mišljenje

vseh je na prvem mestu. Dori zna dobro voditi obe župniji. Nemci so postali aktivnejši, z nami so vedno bolj povezani. Odkar jim je še bolj pokazal slovensko deželo, so se odnosi izboljšali do te mere, da nas enostavno cenijo in spoštujejo. Tudi naš ŽPS ima novo veselje, dobili smo svoj ponos, zaupanje župnika, ki je mad nami. Vedno več je lepe besede in dobre volje, češar je včasih manjkalo. Naš največji ponos je, da je naša cerkev sv. Elizabete postala pravo središče Slovencev v Berlinu in vseh, ki v Berlin prihajajo. Odkar imamo v naši cerkvi barvno okno A. M. Slomška, smo še bolj povezani med seboj. Tudi razlika med nami je bogastvo. Naše ljudsko petje, ki ga vodim, je popolnoma drugačno od nemškega. Nemci cenijo kakovost našega petja, še posebej spontano večglasje. To petje skrbno ohranjamo naprej. Ponosen sem, da tudi moja hčerka Sonja vodi ženski zbor »Planika«, ki bo v prihodnje v Berlinu ostal edini kot kontinuiteta. Bili so težki časi petja, ko nam je bilo slovensko petje v drugih slovenskih prostorih v Berlinu prepovedano. Pri prostorih smo imeli vedno srečo: vedno smo imeli dovolj prostora in samo za nas ter v središču Berlina. To je dobro za ljudi, pa tudi za duhovnika, da ima več časa za ljudi. Moč ŽPS je, da ima vedno prostor za nove ljudi, za duhovnika pa, da obiskuje vse ljudi in vsepovsod.

Odnosi med obema župnijama?

Odnosi so odlični. Imam občutek, da so sedaj Nemci malo ljubosumni, ker mi ostanemo, oni pa se bodo morali združiti z drugo župnijo sv. Matija.

Kardinal Georg Sterzinsky med člani slovenske župnije v Berlinu

Dori je tisti, ki ohranja ponos obeh župnij v tem težkem času za Nemce.

Kaj pa Naša luč?

Res velik kompliment. Zanimiva za staro in mlado. Zelo aktualne stvari prinaša. Mislim, da je zelo pomembna za Slovence po svetu. Lahko rečem, da je Naša luč zgodovina nas Slovencev v svetu.

Pogovarjal se je Izidor Pečovnik

Kardinal Georg Sterzinsky s člani ŽPS slovenske župnije Berlin

Zlato odličje

»Veste, da vladarji gospodujejo nad svojimi narodi in da jim velikaši dajejo čutiti oblast. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik; in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vaš služabnik!« (Mt 20,25-27)

Te Jezusove besede so komentar božične zgodbe, ki jo praznujemo in doživljamo do praznika Gospodovega razglasenja, do treh kraljev. So pa tudi zgovoren komentar Jezusu zvestih učen in učencev. Zelo globoko sem jih doživel ob zlatomašnem jubileju gospoda Cirila Turka v Stuttgartu. Kaj hočem povedati?

Šele dobri dve leti sem med rojaki v Nemčiji. Malo, boste rekli. Res, vendar dovolj, da sem nekaj stvari razumel. Gospod Ciril Turk je desetletja garal in delal v dobro Slovencev, zbiral jih je, jim nudil dom in domovino, jim pomagal v stiskah, jih poročal, krščeval. Uspešno je delal na duhovnem in kulturnem področju in se, tako kot mnogi od naših rojakov, zgaral, izčrpal do zadnjih moči. Ali ne bi bil vreden dobiti tudi državno priznanje?

Seveda! Moral bi ga prejeti ob svojem zlatega jubileju. Kdo bi si ga bolj zaslužil kot on? Odkod mi je prišla ta misel? Iz različnih slovenskih prireditvev v Nemčiji, kjer se taka odličja na široko podeljujejo vsem, ki so bili aktivni na kulturnem področju. Slovenija res ne skopari s priznanji in odličji. Hvala Bogu! Po drugi strani pa izgleda, da točno ve, komu naj se podelijo in komu odrečejo. Pač, kot je napovedal Jezus ... tisti, ki gospodujejo, se dajo častiti, se med seboj odlikujejo, tisti pa, ki zares služijo, ostanejo zadnji, celo pozabljeni. Jezus se ni motil! Njegovo kraljestvo res ni od tega sveta.

V izredno zanimivi in poglobljeni homiliji je na zlatomašnem slavlju v nedeljo, 30. novembra 2003 v Esslingenu, delegat sloven-

ske škofovske konference za rojake v Evropi, mons. Janez Pucelj, prikazal vlogo duhovnika. Iz nagovora sem izbral nekaj misli, ki vam bi jih rad posredoval.

»Zbrani smo ob zlatomašnem jubileju dolgoletnega župnika med Slovenci v izslejenstvu in zdomstvu v Nemčiji, gospoda Cirila Turka. Zastavimo si vprašanje: kako se pozlati duhovniško delo in življenje? Zlata kovina in barva pomeni nekaj dragocenega.« (...)

»Da se napolni vsebina človekovega življenja in življenjskega dela, je potrebno mnogo dobrih lastnosti. Človek mora namreč ves čas pozorno in disciplinirano izbirati v življenju boljše in bolj učinkovite načine, kako bo delal dobro. Tu začutimo, da smo pri srčki življenjskega nazora, kjer je zelo pomembna lastnost zvestoba vrednotam.« (...)

»Duhovniška zvestoba ni le v obljubi neporočenosti, ampak in predvsem v darovanju življenja za službo božjemu kraljestvu na zemlji (...). Duhovniška zvestoba je podaritev svojih moči, sposobnosti in znanja drugim ljudem, ne sebi. Božji Sin je vse, celo svoje življenje dal za druge, za naše odrešenje. Zvestoba duhovniškega življenja je v vsakodnevni molitvi za vse farane, je trpljenje s trpečimi, obiskovanje bolnikov s človeško sočutnostjo in z božjo tolažbo, je vztrajno priporočanje božjemu usmiljenju vseh, ki se sredi življenja zgublajo in zapletajo v mreže zla in postajajo sužnji strasti, slabega okolja, poželjivosti in hudobije drugih. Duhovnik stoji pred Bogom slednji dan kot zagovornik vseh, ki so zgubili zaupanje v Boga, ki ne verujejo ali šele iščejo Boga. Je svetovalec in zdravnik z božjimi zdravili za vse, ki doživljajo kakršnekoli polome v življenju, ko se sesuje ljudem svet, ko se porušijo življenjska pričakovanja, razdirajo družine, mladi zapadejo mamilom, slabemu zgledu, ... povsod, kjer ljudje doživljajo svojo osebno stisko tako, da ne vidijo več izhoda ... tam je potreben duhovni oče.« (...)

»Hvala, Ciril, za tvojo zvestobo Bogu, Cerkvi in nam vsem. Tudi upokojenska leta niso brez dolžnosti zvestobe, le načini se spremenijo. Služenje skupnosti ostane, le drugačno je.

Dobri Bog pa naj te spremlja z vso svojo milostjo še naprej do konca tvojih dni.«

Zvone Štrubelj

Sveta hvaležnost

Večkrat sem imel v mislih mlajšega upokojenca, ki je vsak dan prihajal k večerni maši. Nič nenavadnega, sem sprva mislil sam pri sebi. Nima posebnega dela in skrbi in mu tako ni težko prihajati k maši. Vsaj tako se mi je zdelo. Kasneje me je objela misel, da to pravzaprav le ni tako samo po sebi umevno. Kaj je torej razlog njegovi vsakodnevni zvestobi farni cerkvi in mašni daritvi?

Na praznik vseh svetih zjutraj pa je skromni mož nenadoma umrl. Pri pogrebni maši je o njem spregovoril župnik, ki ga je dobro poznal. Povedal je, da mu je pokojni nekoč zaupal: "Veste, moje srce je hudo opešalo. Vem, da mi bo kar nenadoma odpovedalo in bom umrl. Zavedam se, da mi je vsak dan življenja, ki mi še ostane, darovan od Boga. Sklenil sem, da se mu bom za to zahvaljeval z vsakodnevno udeležbo pri daritvi svete maše."

Tedaj mi je bilo jasno, da njegovo prihajanje k maši ni bilo naključno dejanje, ampak izraz globoke vere. In prav na praznik vseh svetih se je pridružil množici tistih tihih svetih duš, ki so odšle od nas, pa nihče ni bil pozoren na veličino njihove ponižne vere.

Bog ljubi skromnega in veselega darovalca, čigar daritev je polna hvaležnosti. Ljudje poklanjamo svojim bližnjim darove za rojstne dneve, obletnice, slovesne priložnosti, ker čutimo hvaležnost, da so nam blizu in mi njim. Kaj pa hvaležnost Bogu, darovalcu vsega dobrega? Eden od izvirnih in prvotnih izrazov za sveto mašo je "evharistija". Beseda izhaja iz grščine in pomeni "zahvala". Torej se zbiramo okrog oltarja s čisto določenim namenom: da bi Bogu rekli HVALA.

Na tistem pogrebu se mi je zazdelo, da vem, zakaj Bog ne obupa nad nehvaležnostjo človeštva v celoti. Prav zaradi posameznikov, ki se znajo zahvaljevati tudi v imenu množice nehvaležnežev. Jezus je ozdravil deset gobavcev, a samo eden se mu je prišel zahvalit. Bog je

daroval življenje milijardam ljudi, hvaležno pa mu nedeljo za nedeljo vzklika samo majhna čredica.

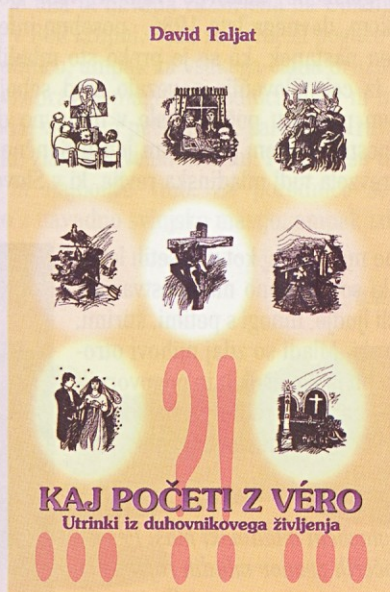
Ni me sram, da pripadam majhnemu občestvu. Sram pa me je vsakič, ko se zavem, da se bojim biti "glas vpijočega v puščavi", ki bi moral govoriti o božji hvali in opravljati dela zahvale Bogu. Sram me je, ko me ne nadoma popade bojazen, da bi s svojo vero koga vzne miril.

Morda sem zato tudi sam kriv, da drugi ne vedo, za kaj in komu bi morali biti hvaležni vsak dan, in še posebej vsak Gospodov dan.

David Taljat

Kaj početi z vero... se v svoji knjigi hudomušno sprašuje izseljenski duhovnik David Taljat. Njegova razmišljanja ste lahko dragi bralci prebiral tudi v Naši luči. Kaj počnejo duhovniki, kako vero udejaniti v različnih prilikah, kako vsakodnevno življenje posameznika odraža njegovo versko prepričanje... Vse to nam ponuja pričujoča knjiga, ki je izšla pri založbi Družina.

Davidu se uredništvo Naše luči zahvaljuje za njegove prispevke s katerimi je obogatil vse nas, ki smo mesec za mesecem lahko prebiral njegove misli. Vsekakor vam knjigo priporočamo v branje. Naročite jo lahko pri založbi Družina, Krekov trg 1, 1000 Ljubljana ali pa po elektronski pošti: narocila@druzina.si

Mladinski seminar in mladinska glasbena maša

Vsaka dobra stvar ima lep in očarljiv začetek. Tako tudi mladinska glasbena maša Pesem tisočerih zvonov. Nekdo, ki jo je soustvarjal, jo je takole opisal: »Njeno ime je častitljivo, saj izhaja iz stare pravljice. Doma je v Sloveniji, od Ptuja do Kopra in od Cerknega do Brežic – vmes pa tudi na Vrhniki, Brezovici, Preserju, na mnogih krajih Ljubljane, v Žalcu, Šentjurju in v Studenicah. Rojstni dan ima poleti, na svet pa je prišla v idilični vasi ob Soči« (Emilija Kladnik).

Prvič je bila zapeta v mariborski stolnici, 24. oktobra 1987, čez mesec dni v Ljubljani v frančiškanski cerkvi, naslednje leto pa v Borovljah na Koroškem, v Radencih in v Ljubljani na Rakovniku. Večkrat tudi v naslednjih letih, vse do danes. Očarljiv ni bil le njen začetek, glasbene duhovne vaje v vasi Soča na Primorskem, davnega leta 1986, posebno intenziven je bil njen nastanek, ko se je preko sto mladih glasbenikov iz cele Slovenije povežalo med seboj in ob glasbenem projektu počasi raslo v duhovno družino Sončne pesmi. Po tem prvotnem jedru Sončne pesmi je ime prevzela tudi mladinska revija, ki v Sloveniji še obstaja.

Danes, po malo manj kot dvajsetih letih, so tisti, ki so glasbena mašo ustvarjali, že odrasli ljudje, mnogi s petimi, štirimi, tremi otroki. Mladi so zdaj njihovi otroci. Veliko jih je na visokih in odgovornih položajih, na RTV, radiu, v mariborski operi, vrsta glasbenih pedagogov, pro-

esorjev, zdravnikov, celo kakšen politik. Pri prvih izvedbah je s svojo mladinsko glasbeno skupino Pot iz Cerknega sodeloval npr. Marjan Podobnik. Čas naredi svoje. Vendar zob časa ne more načeti tistega, kar je duhovno obogatilo toliko ljudi in jih povežalo kot prijatelje in ustvarjalce. In to je bila prav mladinska glasbena maša Pesem tisočerih zvonov.

Letošnji mladinski seminar v Schrambergu pri Rottweilu, v temnem gozdu v Schwarzwald, je potekal v znamenju te glasbene maše od petka, 21., do nedelje, 23. novembra. Iz Slovenije se ga je udeležilo nekaj čez trideset prijateljev, ki so zrastle ob tem mašnem projektu in so avtorji pesmi in različnih delov maše (Gospod usmili se, slava, psalm, aleluja, svet, povzdigovanje, skrivnost vere, Jagnje Božje, zahvala po obhajilu). Z njimi so bili tudi njihovi partnerji in otroci. Veseli smo bili tudi vseh članic in članov glasbene skupine Metulji z Rakovnika pri Ljubljani. Z nami so bili na seminarju tudi lansko leto. Vodstvo glasbenega projekta je prevzela dirigentka Metuljev, Katarina Bambič, z nekaterimi drugimi sodelavci. Skupaj z mladimi iz Stuttgarta, iz župnijske skupnosti in iz folklorne skupine društva Triglav, nas je bilo 65. Velika in lepa skupnost, ki se je veselila prijateljskega srečanja, skupnega prepevanja in priprave glasbene maše. Za sklep seminarja, v nedeljo popoldne, 23. novembra, smo glasbena mašo zapeli v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu. Udeležilo se je zelo veliko ljudi. Otroci so v svoji posebni delavnici izdelali živobarvane zvončke z napisom: Mladinska glasbena maša Pesem tisočerih zvonov, Stuttgart, 23. 11. 2003. Na koncu maše so jih razdelili prisotnim. V marsikaterem slovenskem domu v Stuttgartu in okolici se te dni vrti kasete z glasbena mašo Pesem tisočerih zvonov. 1988 jo je izdala založba Ognjišče. Na razpolago jo imamo v Slovenskem domu v Stuttgartu.

Zvone Štrubelj

Pri glasbeni mladinski maši Pesem tisočerih zvonov mladih rojakov iz Stuttgarta

Navade in verovanja ob rojstvu otroka

Pričakovanje in rojstvo otroka je za vsako družino in vsak narod izredno pomemben dogodek. Zato so bile tiste navade, ki so s tem povezane, med najbolj obvezujočimi. Če je ob raznih drugih dogodkih stara šega pomenila le nekaj lepega, se je bilo treba šege v zvezi z rojstvom držati brez pomisleka.

Ko zdravniška pomoč še ni bila tako razvita kot v sedanjem času, so mnoge, celo praznoverne navade pomagale k zaščiti porodnice in otroka. Otroci v vseh časih in pri vseh narodih veljajo za bodočnost naroda. Zato je skrb za otrokovo srečo prisotna že pred otrokovim rojstvom. Že od nekdaj je veljalo, da dogodki, ki pretresejo mater med nosečnostjo, vplivajo tudi na razvoj in značaj otroka. Tako je v vseh slovenskih pokrajinah veljalo, da se nosečnica ne sme jeziti, da ne sme preveč želeti kake tuje stvari, da se mora izogibati nekaterih krajev in stvari.

Na Štajerskem in Koroškem, verjetno pa tudi drugod po Sloveniji, je veljalo, da nosečnica ne sme preveč skrbeti za kakšno žival, na primer za tele ali žrebeta, ker bi sicer lahko bil otrok tako neukrotljiv kot tiste živali. Prav tako je bilo v obeh pokrajinah razširjeno praznoverje, da bo imel otrok na tistem delu telesa, po katerem se je noseča mati popraskala, ko si je kaj zaželela, materino znamenje. V Beli krajini pa so za otroka, ki kake jedi ni maral, verjeli, da mati med nosečnostjo tiste jedi ni dobila, ko si jo je zaželela.

Podobno je povsod veljalo, da se mora ženska, ki pričakuje otroka, izogibati hudobnih in skrivnostnih ljudi, da ti ne bi s svojo mislijo, željo ali celo zlonamernim dejanjem škodovali njenemu otroku že pred rojstvom. V Beli krajini ni smela iti kropit mrliča, na Štajerskem pa ga ni smela videti.

Najsi bodo to samo koristne navade ali praznoverja, vedno je to izraz previdnosti, s katero je mati pričakovala otroka. Seveda je med tem, ko je bila oproščena težjih del, skrbno pripravljala vse, kar je potrebno, od

plenici in povojev do krstne oblekice in drugih drobnih stvari.

Ko je prišel čas poroda, so nekoč rekli, da gre v Rim. Ob samem porodu pa so na Koroškem rekli: »Peč se je podrla.« Ko je bil otrok rojen, so ga ponekod položili najprej na mizo ali na klop ob ognjišču. Od tam ga je vzel v roke oče. To naj bi pomenilo, da bo otrok vedno ubogal očeta. Na Koroškem so prvi otrokovi kopeli pripisovali poseben pomen. Da bi bil otrok obvarovan vsakršnega zla, so v vodo, v kateri so skopali novorojenčka, dali dve rdeči blagoslovljeni sveči. Oče je s tisto vodo nato zalil drevesce, ki ga je zasadil ob otrokovem rojstvu. S tem čaranjem je hotel doseči, da bi otrok dobro rasel. Pod banjo so polagali tudi druge predmete, kar so želeli, da bi otrok imel ali bil v življenju. Če so starši želeli, da bi bil otrok pobožen in moder, so dali pod kad blagoslovljene predmete ali knjigo; da bi bil bogat, so dodali denar.

Poznali pa so tudi strah, da otroku ne bi kdo podtaknil kaj takega, kar bi mu v življenju prinašalo nesrečo. Zato so na Koroškem za človeka, ki je bil v življenju nesrečen, rekli, da mu je bilo »poddjano«, to pomeni podtaknjeno pod kad ali zibelko. Nekoč so tudi verjeli v devet urokov, ki jih povzročijo hud pogled. Hud pogled so pripisovali predvsem Ciganom. Uroki bi lahko povzročili glavobol, bruhanje ali celo smrt, če se jih pravočasno ne znebi. Uroke so preganjali z rekom: »Ne bodi mu urok!«

Medtem ko na Štajerskem niso poznali prinašanja pogač, je bila ta navada razširjena na Dolenjskem, še bolj pa v Beli krajini. Tam so prinesli pogače ne samo za porodnico, ampak za vsakega člana družine. S tem so pravzaprav pomagali porodnici, da ji ni bilo treba prežgodaj vstati in peči kruha, kar ni bilo ravno lahko opravilo, zlasti ob veliki družini. Prinesli so tudi jajca, maslo in najboljše vino. Za porodnico se jedi ni zabelilo z navadno svinjsko mastjo, ampak izključno z maslom.

Janez Modic

Kristus, upanje Evrope

Maja bo Slovenija končno tam, kjer bi vedno morala biti: v Evropi. Vračamo se v civilizacijo! Kako nas je komunistični režim oddaljil od evropskega duhovnega ozračja in vrednot, sem doživel v adventu, ko sem vodil duhovno obnovo za naše rojake v Porurju.

Kakih sto rojakov se je zbralo v Baasemu, večina srednja generacija in čez 20 mladih, rojenih v Nemčiji z odlično slovenščino. Lojze Zaplotnik, župnik v Essenu, me je zaprosil, naj bodo razmišljanja ubrana na temo Kristus, upanje Evrope. To je vodilo srednjeevropskih Cerkva, ki na skupnih srečanjih utrjujejo svojo vero pred vstopom v Evropo. Župniku pomaga diakon Stanko Čepelak, ki je doštudiral teologijo ob delu. Prav on že leta skrbno organizira ta srečanja in čeprav ima družino (je prvi poročen Slovenec posvečen v diakona) vsako soboto in nedeljo poučuje verouk, pripravlja sv. mašo in deluje pastoralno. A po svoji visoki krščanski in narodni zavesti me ni presenetil le on, marveč vsi udeleženci te obnove. V pogovorih ob mojih premissljevanjih so zastavljali tehtna vprašanja in kaj dopolnili z lastnimi izkušnjami.

Glede vere so zaskrbljeno ugotavljali, da se doma cerkve praznijo in da v njih ni mladih. Tako je vsaj med počitnicami, ko so doma, vendar jim domači marsikje pravijo, da tudi čez leto ni nič bolje. Rojaki menijo, da se nekateri duhovniki še vedno obnašajo, kakor da bi bil na oblasti komunizem in se ne upajo lotiti ničesar novega. V mislih nimajo kakšnih novotarij, ampak nujno potrebne dejavnosti, po katerih je vera kvas družbe, luč in sol sveta. Kaj in koliko se dela z mladino, so spraševali. Se kakšne odgovornosti zaupajo laikom? So skavtske organizacije zaživele v vsaki župniji? Kaj pa vzgoja za solidarnost? So mladi vključeni v različne dobredelne in človekoljubne dejavnosti, kot npr. redna pomoč osamljenim, onemoglim in ostarelim? Če takšnih organizacij in dejavnosti ne bi bilo na njihovih slovenskih in nemških župnijah - da, na dveh koncih so dejavni! - bi bili njihovi mladi že davno izgubljeni za vero in narod, so zahtevali.

Rojaki prevzemajo v svojih župnijskih skupnostih številne dejavnosti, ki jih doma opravlja duhovnik. Zaradi pomanjkanja duhovnikov in večje krščanske širine so v Nemčiji vse bolj odgovorni za Cerkev vsi verni, zato so bolj dejavni kot doma. Poglejmo še en primer. Koliko je doma vernim mar, ali bo krščanstvo omenjeno v evropski ustavi ali ne? Mislim, da bore malo! Rojaki pa so sami sprožili to vprašanje in vsi so navajali tehtne razloge, zakaj naj v ustavi stoji tudi krščanstvo. Jasno so povedali, da jih je strah Evrope, ki taji zgodovinska dejstva, še bolj pa Evrope, ki se zapira pred Kristusom. Kjer namreč ni prostora za Kristusa, tam v Evropi hitro zmanjka prostora tudi za človeka. Nacizem in komunizem sta to več kot dokazala, ko sta si izmislila industrijsko uničevanje milijonov ljudi.

Povsem naravno je, da gre visoka verska zavest in pripadnost Cerkvi skupaj s pristnim domoljubjem. Res pa je, da to domoljubje ni kimanje oblasti, marveč kritično presojanje njenih dejanj. Kdor namreč ljubi domovino, želi imeti na oblasti najboljše in najsposobnejše, ne pa takšne, ki so zaradi svojih interesov in ideološkega fanatizma povzročali neizmerno gorje vse do zdaj. Naši rojaki na tujem so postali demokratično pismeni in se po tem najbolj razlikujejo od ljudi doma, ki niso nikoli poznali demokracije in mislijo, da je oblast dobra že, če jih ne ogroža in jim da mir. Zato se oblast boji rojakov v Evropi in jih z zapletenimi postopki odvrta od volitev. Mladi izkazujejo ljubezen do domovine staršev z lepo slovenščino in kulturnim udejstvovanjem. Daniela Lovrenčič mi je v imenu mladih podarila njihov CD Po stezicah mojega rodu, ki mi med pisanjem krajša čas.

Ljudje, predani Kristusu, pričujejo, kakšno kakovost prinaša Kristus Evropi in narodu. Zato vam, drage Slovenke in Slovenci, želim na začetku novega leta, da bi se še tesneje oklenili Kristusa in bili glasniki upanja za Evropo in naš narod v novem letu in vse dni do srečanja z virom našega upanja.

Drago K. Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Franci Petrič v Dužini "Ne besede, ampak stvarna dejanja"

Tako pravi ob odločitvi Ustavnega sodišča, da Sporazum med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem ni v neskladju s slovensko ustavo, ugledni pravni strokovnjak in nekdanji ustavni sodnik dr. Lovro Šturm v Družini. Mnogi novinarji in drugi medijski ljudje so si ob tej razsodbi Ustavnega sodišča zastavljali vprašanje, kako to, da ni nobenega pravega navdušenja ob tej, po njihovem, zgodovinsko pomembni odločitvi. Kot je bilo rečeno v Izjavi Tiskovnega urada SŠK, je za izjave o njem pristojen Sveti sedež. Resno dvomim, da bomo o odločitvi našega sodišča kdaj slišali mnenje Svetega sedeža, pač pa ga bomo slišali potem ali ob tem, ko bo prišlo (ali pa ne) do ratifikacije sporazuma v parlamentu. Res je, da vodstvo in vidni predstavniki Cerkve o tej odločbi ne dajejo izjav, ker dosedanja izkušnja uči, da je bolje počakati na dejanja. Cerkev pri nas je bila že nekajkrat izigrana. Bolje je počakati, kakšna dejanja bodo sledila besedi Ustavnega sodišča.

Ivan Puc v Magu Srečanje kislih nasmehov

Slovenija bo šla v Evropsko unijo s sklenjenim sporazumom s Svetim sedežem. Če ne bi bilo 1. maja 2004 in članstva v Natu, ne bi bil ne podpisan ne ratificiran. Interpretativna odločba ustavnega sodišča, ki

(Frankfurt) Na martinovanju je fant zaprosil za ples.

odseva ozračje nezaupanja do Cerkve, pa vendar načanja nekaj bistvenih vprašanj o delitvi med zakonodajno izvršno in sodno oblastjo ter prispeva k temu, da je verska svoboda pri nas še vedno pod plaščem presoje, kaj je primerno in kaj ne.

V dolgi zgodovini nastajanja sporazuma ga je predvsem vladna združena lista skušala preprečiti z različnimi zvijačami, denimo grožnjo z referendumom - tudi potem ko je Janez Drnovšek kot predsednik LDS

Cerkveni mešani pevski zbor Sveti Duh pri Škofji Loki je obiskal slovensko župnijo na Dunaju.

in vlade odločno »ukazal«, da ga je treba sprejeti. Po odločbi ustavnega sodišča ni nobenega dvoma, kdo je doživel poraz. Tudi nekdanji predsednik države, denimo, se je z izjavo, da je sporazum koristen, ni pa potreben, skušal distancirati, tako kot zna le on.

Danilo Slivnik v Magu Ukor iz druge vrste

»Ti pogovori so le besedičenje, če na ustreznih mestih - to je v politiki, znanosti, kulturi, šolstvu - stvari ne poimenujemo s pravimi imeni. Bistvo vseh teh problemov je v vzdrževanju moči vzporedne tajne oblasti, zaradi katere se vzorci totalitarnosti in njena metodika podaljšujejo. Kakor sem dejal na posvetu o civilni družbi, je glavni problem v tem, da je naša celotna družba pod nadzorom udbe, ki jo simbolizirajo Zdenko Roter in njegovi sodelavci v Centru za raziskovanje javnega mnenja, ki je serviser za nadaljevanje preoblikovane vladavine iz preteklosti. To je tudi glavni vzrok korupcije in drugih anomalij v tej družbi. Kako vrednotiti, da bivši udbovec dobi odlikovanje republike, je še dodaten etični problem,« je dejal Juhant.

Čestitati moramo teologu dr. Janezu Juhantu, ki se je udeležil srečanja o prihodnosti Slovenije pri predsed-

niku države dr. Janezu Drnovšku kot nekdanj največji disidenti: ni sicer rekel, da je prišel, ker bi rad videl, ali bo sestanek zadnji, vendar mu je s svojimi pripombami vzel velik del moralne legitimnosti in večino nomenklturnih predstavnikov spravil v kot, v kakršnem so se znašli konec osemdesetih let, ko se je Jože Smole na SZDL začel z opozicijo pogovarjati o strankarskem pluralizmu. Kučan je bil čisto bled in sploh ni mogel pozabiti, kaj se je zgodilo, predsedujoči dr. Janez Drnovšek pa je vil roke in skušal pledirati za več »strpnosti in razumevanja«. Toda poti nazaj ni bilo več, saj so v dvorani obviseli Juhantove obtožbe o nadaljevanju totalitarnosti v naši družbi in o hudi krizi vrednot, ki je med tranzicijo zajela državo. Ne vem, ali bo še kdaj povabljen na kakšen sestanek konvencije, vendar to niti ni pomembno: s svojim nastopom je že zakoličil vrednostno polje, ki bo poslej ločilo nomenklturne intelektualce od kritičnih razumnikov iz opozicijskih in cerkvenih vrst, za katere je znano, da so bili doslej pogosto dokaj oportunistično in servilno razpoloženi.

Kučan je po Juhantovem nastopu nekam težko dihal (kar bi bilo lahko sicer tudi astmatičnega, to je upoko-jeniškega izvora) in ga je v svojem poznejšem izvajanju ostro podučil: o ljudeh, ki niso navzoči, naj se ne bi govorilo, kar je bil nekdanj klasičen partijski trik in drugi najpogostejši izgovor, kadar so netolerantni partijski funkcionarji skušali ljudem prepričati, da bi razpravljali o pomembnih rečeh (prvi je bil, da stvar ni na dnevnem redu) ...

(Frankfurt) Pogled na dvorano na 30. martinovanju slovenske župnije

300 martinovalecev je tudi letos napolnilo veliko dvorano v Zuchwillu v Švici.

DRUGI O NAS ...

Le Monde: Slovenija s trdnim korakom proti evroobmočju

Slovenija odločno napreduje proti svojemu naslednjemu cilju - zdaj, ko je vstop v Evropsko unijo le še vprašanje mesecev - vstopu v evroobmočje in zamenjavi svoje nacionalne valute z evrom v letu 2007, je zapisal francoski časnik *Le Monde*. Slovenija izpolnjuje že tri od štirih kriterijev za vstop v evropski mehanizem menjalnih tečajev (ERM II), edina črna točka ostaja previsoka inflacija.

Slovenska inflacija je v letu 2002 znašala 7,1 odstotka, medtem ko vlada in Banka Slovenije v letošnjem letu načrtujeta le še 5-odstotno inflacijsko stopnjo. Pod tri odstotke naj bi se po napovedih inflacija spustila leta 2005, tako pa bi Slovenija že izpolnila vse pogoje za vstop v ERM II.

Slovenija opravi 60 odstotkov svoje mednarodne blagovne menjave z EU, piše časnik in poudarja, da je slovensko kmetijstvo s svojimi tremi odstotki bruto domačega proizvoda (BDP) med manjšimi v povezavi. *Le Monde* izpostavlja, da je Revoz največje izvozno podjetje v Sloveniji, približujeta pa se mu tudi farmacevta Lek in Krka. Zaradi vstopa v unijo bo morala Slovenija uvesti tudi carinske dajatve na izdelke iz držav nekdanje Jugoslavije, ki v zunanjetrgovinski bilanci

predstavljajo 16 odstotkov menjave Slovenije s tujino. Zaradi solidnega gospodarstva bo Slovenija po mnenju *Le Monde* neto vplačnica v evropski proračun, vendar bo zaradi odločitve Evropskega sveta decembra lani v letih od 2004 do 2007 iz naslova strukturnih skladov prejela 420 milijonov evrov, dodatne 104 milijone pa za nadzor svoje južne, schengenske meje.

(Ingolstadt) Ministrant David pri pospravljanju oltarja

Tednik o evropskih zadevah je v Bruslju na razglasitvi Evropejca leta 2003 za dosežek letošnjega leta v evropskem prostoru nagradil slovenskega poslanca Alojza Peterleta. Naziv si je Peterle, tudi nekdanji slovenski premier in zunanji minister, prislužil, ker se je kot prvi uradnik iz držav kandidat prebil v hodnike moči, in sicer kot član predsedstva konvencije o prihodnosti povezave.

Peterle je v kategoriji dosežka leta premagal ugledno konkurenco - za naziv so se namreč potegovali še italijanski premier Silvio Berlusconi, novi šef Evropske centralne banke Jean-Claude Trichet, generalmajor Pierre Maral in malteški premier Eddie Fenech Adami.

Nagrade je bil Peterle zelo vesel, saj jo vidi kot veliko priznanje za delo na evropskem prizorišču. Pri tem je menil, da gre tudi za nagrado Sloveniji; nagrada bo po Peterletovem prepričanju nedvomno pripomogla k nadaljnji promociji države. Za prejem takšne nagrade je pot odprta vsakemu posamezniku, je pa treba za to trdo delati, je dejal Peterle. "Osebnostno se mi je ponudila posebna priložnost, saj sem kot edini od predstavnikov prihodnjih članic in kandidat za članstvo sodeloval pri delu predsedstva konvencije o prihodnosti Evrope; v konvenciji sicer res nisem bil glavni kuhar, sem bil pa eden od tistih v glavni kuhinji."

Zmagovalci v vseh kategorijah so na torkovi podelitvi prejeli kipec ter ček, ki ga bodo podarili svoji najljubši človekoljubni organizaciji - Peterle ga bo podaril ljubljanski onkologiji.

Korupcija je resen problem, ki na nek način v vseh smislih zavira potencial Slovenije. Poleg tega je Slovenija tudi zaradi korupcije izgubila mnogo prednosti, ki jo je imela pred drugimi državami v tranziciji, je ob predstavitvi raziskave Stališča o korupciji 2003 aktualno oceno stanja v Sloveniji podal direktor urada za preprečevanje korupcije Boštjan Penko. Resnost stanja je po njegovem mogoče pojasniti tudi z vrstami korupcije, ki se pojavlja v Sloveniji, saj gre za korupcijo, ki jo je težko prepoznati - odvija se namreč na visokih nivojih, zato jo je ob tako neučinkovitih institucijah in odsotnosti pritiska civilne družbe tudi težko obravnavati.

SLS je na predčasnem volilnem kongresu v Rogaški Slatini za novega predsednika izbrala Janeza Podobnika, ki je z nekoliko presenetljivo visoko prednostjo premagal Petra Vriska. Kar nekaj vodilnih predstavnikov SLS je v izjavah po izvolitvi vodje poslanske skupine in dosedanega predsednika glavnega odbora omenjalo "pozitivno energijo", vsi pa so se strinjali, da lahko stranka dokončno preseže dolgotrajna notranja nesoglasja.

Naslednik Franca Buta je bil v nasprotju s pričakovanji izvoljen že v prvem krogu - dobil je 120 glasov delegatov, predsednika Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije Petra Vriska je podprlo 55 delegatov, dosedanji podpredsednik SLS in pravosodni minister Ivan Bizjak pa je zbral le 14 glasov.

*

Ljubljanski nadškof dr. Franc Rode je v Dolenjskih Toplicah blagoslovil obnovljeno cerkev sv. Ane in druge župnijske prostore, ki so jih obnovili v preteklih letih. Več kot polovico sredstev za obnovo so prispevali domači župljani, veliko sredstev pa je prispevala tudi občina.

*

Na praznik Kristusa Kralja je pomožni škof Andrej Glavan v kapucinski cerkvi sv. Ane v Škofji Loki v diakona posvetil kapucinskega brata Jurija Štravsca iz župnije Poljane nad Škofjo Loko. Od osmih otrok je že drugi, ki se je odločil za duhovni poklic.

*

Ljubljansko višje sodišče je razveljavilo sodbo, s katero je ljubljansko okrajno sodišče 21. oktobra oprostilo Zmaga Jelinčiča očitkov obtožbe nasilništva. Tega naj bi zagrešil, ko je 24. novembra 1997 v Medvodah volivce predsedniškega kandidata Jožefa Bernika označil za "golazen, ki bi jo bilo treba pobiti že leta 1945". Vendar pa Jelinčiču ne bo treba vnovič pred sodnike. Kot je poročal časnik Delo, je v ponedeljek, 24. novembra, kazenski pregon za to dejanje absolutno zastaral, zadeva "o golazni" pa bo končala v arhivih brez sodnega epiloga.

*

Slovenske devizne rezerve so konec septembra znašale 7,94 milijarde evrov in so bile za 4,87 milijarde evrov nižje od bruto zunanega dolga države. Slednji se je v letošnjih prvih devetih mesecih zvišal za

1,32 milijarde evrov, devizne rezerve pa za dobrih 134 milijonov evrov.

V Postojnski jami so po 184 letih organiziranih obiskov obeležili prihod 30-milijontega gosta - to je bil Ljubljančan Vinko Jeromen. Razglasitev jubilejnega obiskovalca je pospremil tudi bogat kulturni program. Postojnska jama je največje obiske beležila pred osamosvojitvijo Slovenije, ko jo je letno obiskalo več kot milijon ljudi. Zadnja leta se je obisk prepolovil, večina obiskovalcev pa je iz tujine, med temi prevladujejo Italijani in Nemci.

Na Hrvaškem so potekale parlamentarne volitve. Največ glasov je prejela Hrvaška demokratična skupnost HDZ. Skupaj s Hrvaško stranko prava in koalicijo Hrvaške socialno-liberalne stranke in Demokratskega centra bo imela desna zveza v novem saboru 73 poslancev, doslej vladajoča Socialdemokratska stranka premiera Ivice Račana pa skupaj s partnerskimi strankami 43 poslancev. Kandidat slovenske manjšine Darko Šonc in druga pripadnica slovenske manjšine, ki se je potegovala za poslansko mesto, Sanja Bakula, nista dobila zadostnega števila glasov.

Znižanje dovoljene stopnje alkohola v krvi (iz 0,5 na 0,2) je podprlo 70 odstotkov vprašanih v Dnevnikovi anketi, v kateri so jih povprašali o njihovem stališču do predvidenih sprememb zakona o varnosti cestnega prometa. Da so sedanje kazni za vožnjo pod vplivom alkohola preblage, je menilo 48,1 odstotka vprašanih, da so ustrezne, pa je presodilo 38,9 odstotka anketirancev. Manjšina pa je ocenila, da so preostre (5,9 odstotka). Na vprašanje, ali so že kdaj vinjeni vozili avto, jih je 29,9 odstotka odgovorilo pritrdilno, dobra polovica (51 odstotkov) pa za volan še ni sedla vinjena. Preostali se ne spomnijo (0,7 odstotka) oziroma ne vozijo ali nimajo vozniškega izpita (18,4 odstotka).

Zasebni radijski postaji na avstrijskem Koroškem, Radio dva in Agora, združeni v skupni družbi AKO, sta uskladili osnutek pogodbe za oblikovanje celodnevne slovenskega radijskega sporeda z avstrijsko državno radiotelevizijo ORF. Pogodba naj bi veljala do leta 2011 z možnostjo njenega podaljšanja. Po tem osnutku bi ORF oblikoval spored od 6. do 10. ure ter od

12. do 13. in 15. do 18. ure. Radio dva bi oddajal od 10. do 12. ure, Agora pa od 13. do 15. ure.

Narodnozabavni ansambel bratov Avsenik je na Bledu praznoval 50-letnico. Jubilejni večer sta brata Slavko in Vilko praznovala v krogu glasbenih prijateljev in več kot tri tisoč obiskovalcev iz domovine in tujine. Rdeča nit prireditve je bil kronološki pregled Avsenikovih skladb in z njimi povezanih dogodkov.

V četrtek, 4. decembra, je civilno sluzenje vojaškega roka končala še zadnja generacija državljanov. V njej je bilo 83 fantov, služili pa so v 49-ih organizacijah. Za službo v Slovenski vojski pa je po raziskavi, ki so jo izvedli na fakulteti za družbene vede, zainteresiranih 23,4 odstotka dijakov 3. letnika srednjih šol. Ti dijaki imajo tudi visoka pričakovanja glede tega, kaj naj slovenska vojska zaposlenim ponudi.

Konzularni dnevi Generalnega konzulata RS München za rojake v Stuttgartu in Nürnbergu 2004

STUTTGART

Sophienstraße 25/1 (v prostorih firme BPM), 70178 Stuttgart

Uradne ure: 9.00–12.30 und 13.00–16.00

(vize izdajamo samo na generalnem konzulatu v Münchnu)

JANUAR: 8., 22.	JULIJ: 1., 15., 29.
FEBRUAR: 5., 19.	AVGUST: poletne počitnice
MAREC: 4., 18.	SEPTEMBER: 9., 23.
APRIL: 1., 22.	OKTOBER: 7., 21.
MAJ: 13., 27.	NOVEMBER: 11., 25.
JUNIJ: 17.	DECEMBER: 2., 16.

NÜRNBERG

Diebacher Straße 11

(v prostorih Slovenskega kulturnega in športnega društva »Simon Jenko«)

Uradne ure: 17.00–19.00

(vize izdajamo samo na generalnem konzulatu v Münchnu)

FEBRUAR: 3.	JUNIJ: 6.
MAREC: 2.	AVGUST: poletne počitnice
APRIL: 6.	SEPTEMBER: 7.
MAJ: 4.	OKTOBER: 5.
JUNIJ: 1.	NOVEMBER: 2.
	DECEMBER: 7.

A N G L I J A

LONDON

Čeprav bomo že v mesecu januarju, ko boste bralci NL prebirali te vrstice, je potrebno omeniti, da smo se pri slovenski maši v kapeli »Našega doma« v Londonu na drugo nedeljo v mesecu novembru spominjali vseh naših rajnih bratov in sester, kot se v tej deželi ob vsakoletni spominski slovesnosti spomnijo svojih rajnih državljanov, posebno tistih, ki so padli za domovino v obeh svetovnih vojnah.

Adventni čas smo začeli s slovenskim bogoslužjem v Derbyju, kjer se je zbralo kar lepo število naših rojakov iz Srednje Anglije. Lepo so peli adventne pesmi pod vodstvom in ob intonaciji naše glavne cerkvene pevke Ivanke, ki tudi redno organizira naše bogoslužje v tem kraju. Sveta maša je bila darovana za našo pokojno rojakinjo, dobro Ano Škaperjevo, ki je odšla s tega sveta v večnost sredi meseca avgusta in smo se od nje poslovili pri pogrebu z mašo zadušnico na praznik Marije Kraljice, 22. avgusta.

Slovo od dr. Janeza Lavriča

V soboto, 8. novembra 2003, je v večnost odšel naš odličen rojak in dober prijatelj slovenske katoliške misije v Veliki Britaniji, zelo sposoben in nadvse spoštovani zdravnik, dr. Janez Lavrič iz Doncastra.

Od njega smo se poslovili z mašo v župnijski cerkvi sv. Petra v verigah

v Doncastru v torek, 18. novembra. Sv. mašo za pokojnega je daroval poljski duhovnik gospod Štefan v poljskem jeziku ob somaševanju župnika za Slovence v Veliki Britaniji, S. Cikaneka. Pri maši so bili poleg pokojnikov ožjih domačih še številni poljski prijatelji in lepo število slovenskih rojakov iz okolice Doncastra in Leedsa, ki so pokojnega zdravnika, dr. Lavriča, imeli radi in ga zelo spoštovali. Po maši smo njegovo krsto pospremili v krematorij, kjer je poslednje slovo od dragega rojaka imel naš slovenski župnik v slovenskem jeziku. Slovenski rojaki pa so mu v slovo še zapeli slovensko pesem.

Gospod doktor se je rodil 7. decembra, daljnega leta 1913, v znani Lavričevi družini v Starem trgu pri Ložu na Notranjskem. Gimnazijo z maturo je naredil v škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano. Med njegovimi sošolci najdemo skoraj vsem Slovincem znana imena: Stanislav Lenič, kasneje ljubljanski pomožni škof; jezuit pater Edi Boehm; zdravnik dr. Hawlina; književnika Janko Moder in Jože Dolenc in mnogi drugi. Razrednik jim je bil dr. Anton Čepon, ki je bil dolgo starosta slovenskih duhovnikov in je dočakal visoko starost, več kot 100 let. Dr. Lavrič se je vedno rad spominjal in rad pripovedoval, kako je njegov letnik, v 6. ali 7. letu gimnazije, uprizoril odrsko predstavo (delo) »Sveti Frančišek Asiški«. Pri tej je nastopil s sošolcema Stankom Leničem in Edijem Boehmom, vsak v svoji značilni vlogi: Lenič v vlogi škofa, Boehm v vlogi patra, a Lavrič je igral berača. Dr. Lavrič se je na ta račun rad pošalil, ko je z zadovoljstvom ugotavljal: »Samo pomislite, kako so bile te vloge pomenljive za vsakega od nastopajočih v kasnejšem življenju: Stanko

Lenič je res postal škof, Edi Boehm pater in jaz,« je rad s smehom pripominjal: »sem ostal berač!«

Po končani maturi, katere 70-letnico je obhajal lani, je mladi Janez odšel na študij medicine, ki jo je končal z doktoratom v Zagrebu. Po mnogih, povsem nenavadnih in zapletenih dogodkih je po vojni vihri prispel v Anglijo že leta 1946 – še pred veliko večino ostalih Slovencev, ki so se odločili za politični azil v Združenem kraljestvu.

Tukaj je najprej delal v bolnišnici v Doncastru kot specialist za pljučne bolezni. Pozneje je prevzel samostojno splošno zdravniško prakso (GP – general practitioner). Zelo veliko njegovih pacientov je bilo rudarjev, pri katerih si je s svojo sposobnostjo, vestnostjo in požrtvovalnostjo pridobil izredno spoštovanje in med kolegi, angleškimi zdravniki, visok ugled. Nikoli niso gledali nanj kot na tujca, ampak le kot na zdravnika, ki mu je bila skrb za bolnike vedno na prvem mestu.

Doktor Janez Lavrič med Dušanom Pleničarjem in Stankom Bolčinom ob podelitvi papeškega priznanja Pro Ecclesia et Pontifici

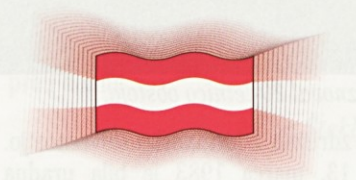
Dr. Janez Lavrič se je še mlad poročil s svojo sodelavko, medicinsko sestro, Poljakinjo Marijo, po rodu iz Varšave. Kot dekle je med vojno sodelovala pri znani varšavski vstaji proti okupatorju. Ko ji je povojni komunistični poljski režim hotel izročiti medaljo za njeno hrabrost, je gospa Marija le-to zavrnila z besedami: »Nisem se borila za medaljo, ampak za svobodo. Vrnite Poljski svobodo!« Kasneje pa je od demokratične Poljske in njenega predsednika Walense sprejela na izročitev medalje. Iz ljubezni do moža in slovenske skupnosti se je tako lepo naučila slovenščine, da je bila in je vredna našega občudovanja in vsega spoštovanja. Prav tako tudi njuni hčerki Ana in Sonja, ki sta končali univerzitetni študij in sta sedaj že vsaka s svojo družino. Vnukinja Kristina (18 let), vnuk James (15 let) in mala vnučka Helen (4 leta) so bili Lavričevima v veliko veselje.

Življenje našega pokojnega dr. Lavriča je bilo tako pestro in polno najzanimivejših dogodkov, njegovo delo pa tako veliko in bogato, da bi bila za opis pokojnikovega življenja in dela potrebna cela obsežna knjiga. Omejili smo se na beleženje njegovega odhoda v večnost, kot dobrega katoličana, zavednega in ponosnega Slovenca, ki je veliko dobrega storil za svojo rodno domovino, ki se je vedno rad udeleževal vseh slovenskih prireditev v tej deželi, posebno tistih, ki so bile povezane z našo katoliško misijo, katere dobrotnik je bil od začetka njenega obstoja – več kot 50 let.

V imenu vseh katoliških Slovencev v Veliki Britaniji in v imenu slovenske katoliške misije v Združenem kraljestvu izrekam naše sožalje gospe Mariji, hčerka Ana in Sonji ter vsem sorod-

nikom in prijateljem pokojnega dr. Lavriča. Pokojnega dobrotnika se bosta naša katoliška misija in njena slovenska skupnost spominjali v svojih molitvah in še posebno pri sv. mašah. Gospod Jezus Kristus naj ga sprejme v družbo svojih odrešenih in mu da bogato plačilo za njegovo dobroto ter večni mir in pokoj.

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

9. novembra smo na Dunaju praznovali zahvalno nedeljo. V odsotnosti župnika, ki je bil po službeni dolžnosti v Linzu in Freilassingu, je dvojezično mašo, pri kateri so tradicionalno sodelovali tudi Avstrijci, daroval g. Stanislav Žlof. Tako kot vsako leto smo od doma prinesli različne darove in jih postavili okrog oltarja. To so bila predvsem živila, ki

smo jih nato poklonili sestram matere Terezije, ki oskrbujejo brezdomce na Dunaju. Pri maši smo sodelovali vsak v svojem jeziku, in sicer z branjem beril, prošenj in uvodov v pozdrav miru ter očenaš, pa tudi z nemškim in slovenskim ljudskim petjem.

S sveto mašo smo hoteli ponazoriti, kaj vse nam je bilo v preteklem letu od Boga dano. Sveto pismo pa pravi, da človek ne živi samo od kruha. Nismo se torej dolžni zahvaljevati Gospodu le za hrano oziroma materialne stvari, kot so avto, stanovanje, obleka in podobno. Njegovi najdragocenejši darovi so očem nevidni in za njih mora biti naša zahvala najgloblja. Ali se zavedate, koliko ljubezni prejimate od svojih bližnjih vsak dan? Otroci, starši, družina so božji dar. Koliko veselih trenutkov ste deležni, kolikokrat ste potolaženi in kako pogosto se v neki družbi dobro počutite? Radost, toplina, tolažba, razumevanje, vse to nam je od Boga dano. Včasih te dobrine jemljemo kot samoumevne oziroma mislimo, da smo sami zaslužni za to, da smo jih prejeli. Tudi vera je dar. Premalokrat se zavedamo, kaj to pomeni in koliko siromašnejši bi

Župnik Štekl čestita ge. Schmidt za njen 90. rojstni dan.

Tamburaški ansambel Fermata je praznoval 20-letnico obstoja.

bili, če vsega tega ne bi imeli. Gospod pa nam ne naklanja le pozitivnih stvari, pošilja nam tudi trpljenje in skrbi, težke situacije, s katerimi preizkuša našo vero. Hkrati pa nam da pogum, da prebrodimo težke čase in z njegovo pomočjo postanemo boljši. Tudi za vse te preizkušnje mu moramo biti hvaležni, saj skozi njih zorimo.

Moj mož in jaz se Bogu zahvaljujemo za hčerko Saro, ki se je rodila poleti in v naš dom prinesla veliko ljubezni, pa tudi mnogokatero skrb. Z njenim prihodom na svet se je vse spremenilo, tudi najin odnos. Vse to sprejemava kot božji dar in se Gospodu ponižno zahvaljujemo. Hkrati ga prosiva, da bi nalogo očeta in matere znala opravljati odgovorno in z veliko ljubeznijo. Pomaga naj vsem mladim ljudem, ki so postali starši oziroma tistim, ki se za to odločajo. Naj jim pri tem stoji ob strani in naj po njegovi milosti izberejo življenje.

mag. Andreja Nikolič

Kakor smo v oktobrski številki Naše luči zapisali, je bil najpomembnejši dogodek takratnega poročila obhajanje 20. obletnice Slovenskega pastoralnega centra

združen z birmansko slovesnostjo. 13. marca 1983 je bila uradna otvoritev SRC, kar pomeni, da je nadškofijski ordinariat na Dunaju izročil cerkev Srca Jezusovega in vse pripadajoče prostore v uporabo in upravo Slovincem, ki živijo in delajo na Dunaju in okolici. Istega leta jeseni je bil ustanovljen tamburaški ansambel, ki so ga sestavljali predvsem mlajši slovenski fantje in dekleta. Tedaj je bil na študiju muzikologije na Dunaju pater Štefan Ferenčak, ki je bil hkrati dušni pastir za Slovence. Ker je bila glasba del njegovega življenja, je s pomočjo tedanjega organista, koruškega Slovenca Hanzija Gabrijela, ustanovil tamburaški ansambel. Oba sta se trudila, zbirala glasbila in note ter mlade navduševala za to vrst glasbe. Dolga leta je ansambel uspešno vodil gospod Hanzij Gabrijel v okviru Slovenskega pastoralnega centra. Leta 1997 si je tamburaški ansambel nadel ime Fermata. Tega leta so izdali tudi svojo prvo zgoščenko, že nekaj let prej pa kaseto.

V soboto, 8. novembra, so slavili svojo 20. obletnico z bogatim koncertnim programom v naši "slovenski" cerkvi. Za goste kon-

certa so si izbrali mešani pevski zbor Kluba slovenskih študentk in študentov na Dunaju. Zbralo se je lepo število poslušalcev, ki so prijete melodije, izvaljene iz tamburaških instrumentov, nagrajevali z bučnim ploskanjem.

Po koncertu, ki je trajal polni dve uri, smo se iz cerkve preselili v dvorano SPC, kjer je bilo vse pripravljeno za martinovanje. Vsa leta, odkar je zašlo sonce "KUD Ivan Cankar" na Dunaju, so tamburaši vzeli v roke pripravo in izvedbo Martinovega večera. Letos je bilo martinovanje že drugo leto v naši slovenski dvorani. Treba je reči, da so se ob Robertu Balažicu, ki je že dobro leto vodja tamburaškega ansambla, zelo potrudili njegovi starši in mnogi člani ansambla, da so v zadovoljstvo vseh pripravili prijeten Martinov večer. Muzikanta iz Prekmurja sta ubirala novejšo in starejšo melodije in tako zvalila na plesišče številne plesalce. Nazadnje se nekaterim sploh ni mudilo domov, čeprav se je ura nagibala že preko dveh zjutraj.

Na nedeljo Kristusa Kralja, 23. novembra (listopada), je v naši sredi slavila svoj 90. rojstni dan gospa

Gabriela Schmid. Rojena je bila v starem avstoogrskem cesarstvu prav na nedeljo, 23. novembra 1913, na Rašici pri Velikih Laščah na Dolenjskem, v revni kmečki družini devetih otrok. S trinajstimi leti in pol je odšla v svet in zanjo se je začelo popolnoma novo življenje. Živel je pri teti na Dunaju, pekla in prodajala kostanj, tu spoznala svojega življenjskega prijatelja Karla - pravega Dunajčana in se z njim 4. septembra 1943 poročila. Rodil se jima je sin, ki pa žal nima potomcev, tako da je gospa Gabriela brez vnukov, ki bi ji utegnili delati veselje (ali pa tudi ne). Sicer pa je gospa Gabriela vedno vedra in vesela, z vsem zadovoljna in predvsem bogaboječa. Redno obiskuje naše slovenske maše in sodeluje vsepovsod. Rada se pridruži vsem pobožnostim, se udeleži vsakega romanja, izletov - sploh je rada med nami in je "dekle od fare". Po tolikih letih bivanja v tujini gladko govori svoje dolenjsko narečje in rada pripoveduje, kako je bilo včasih.

Ob njenem visokem rojstnem dnevu smo ji izrekli najboljše želje in še posebej zanjo molili, po maši pa na njeno zdravje in svojo žejo popili odlično kapljico.

Na prvo adventno nedeljo, 30. novembra, nas je obiskal cerkveni mešani pevski zbor župnije Sveti Duh pri Škofji Loki. Zbor sestavlja jo pretežno mladi, izobraženi ljudje in šteje 33 pevcev. Spremljal jih je njihov župnik gospod Roman Poljak in še 26 vernikov iz župnije. Že v soboto so prispeli na Dunaj, si ogledali glavne znamenitosti, nato se odpeljali čez mejo v Brno in se v nedeljo zjutraj vrnili na Dunaj, kjer so prepevali med našo mašo, pri kateri smo blagoslovili adventne vence in je poleg našega "študenta

- doktoranta" g. Staneta Žlofa so maševal tudi njihov župnik, ki je po maši zbor tudi pobleže predstavil. Po maši so v cerkvi zapeli nekaj cerkvenih in dve narodni pesmi. V dvorani je potem, ko so se nekoliko okrepčali, spet zadonela lepo ubrana slovenska pesem. Zbor ima zanimivo ime "Dih Svetega Duha". Njihov zborovodja je gospod David Končar, po poklicu zdravnik ter sposoben in navdušen glasbenik. Gostje so se nato odpeljali še v Schönbrunn, od tam pa ubrali pot proti domu.

Anton Štekl

LINZ

Tistim, ki redno dobivate in tudi prebirate Našo luč, je vsekakor jasno, da dogodke slovenske skupnosti v Linzu redno objavlja in o vseh novicah poroča gospod Tone Zore. Tokrat so to nalogo zaupali meni, saj vsako drugo nedeljo v mesecu (izjemoma tudi drugače) vodim eharistično slavlje v tej skupnosti.

Najprej želim poudariti, da se Slovenci, živeči v Linzu in okolici, že zdavnaj ne bi več zbirali pri slovenskih mašah in tudi sicer sodelovali pri raznih aktivnostih tuje govoreče skupnosti, če ne bi

imeli odločnega in za vse dobro pripravljene vodje - Toneta Zoreta.

V nedeljo, 9. novembra 2003 je ta mož obhajal svoj 70. rojstni dan. Luč sveta je zagledal v Znojilah, župnija Sela pri Kamniku, leta 1933, kot osmi od desetih otrok. Hlače je trgal na klopeh domače osnovne šole. Njegov tedanji župnik Pavlic je kmalu odkril v njem velike talente, med drugim predvsem glasbeno nadarjenost. Poslal ga je v trdo in kakovostno glasbeno šolo k znanemu duhovniku, organistu in skladatelju Matiji Tomcu. Tako je Tone kmalu v svoji domači župniji Sela po ministrantovski službi prevzel službo organista in mežnarja. Ker je bil fant zgledne krščanske narave in čedne postave, so se služabniki tedanjega režima bali, da bi si poba ne zmisliš in odšel v "črne šole", zato so ga šikanirali, kar se je dalo in kjer se je dalo. Toda fant jim je pokazal svoje pete in odšel v sosednjo Avstrijo, star 24 let. Veselo naravo in orgelsko znanje je vzel s seboj. Ko je v Astenu igral pri slovesni maši, je nenadoma med pevkami zagledal zalo dekle, Tončko Bezek, ki mu je tako globoko stopila v srce, da jo je nemudoma vzel za ženo. Leta 1958 sta se poročila.

Ob 70-letnici gospoda Zoreta

Tone Zore, narodno zaveden mož in mednarodni organist, sedi ob svojem "orodju".

Rodili so se jima štirje otroci (Metka, Majda, Antonija in Ivan). Hčerke in tudi žena Tončka so mu ob njegovi sedemdesetletnici spesnili v šaljivi obliki njegov življenjepis, ki ga je pred zbranimi gosti v Slovenskem klubu prebrala hčerka Majda. Navzoči smo se krepko nasmejali. Moram priznati, da si do danes nisem kdove kaj zapomnil, le to mi je ostalo v ušesu: "Slavljenec je očitno ponosen na svoje otroke in na ženo. Vsi ga imajo radi, čeprav je bolj malo med njimi, saj ga zaposluje služba Cerkvi. Organist je že celih 53 let. Dolga leta je orglal za Madžare, Hrvatine in Avstrijce, pa še drugim narodnostnim skupnostim je priskočil na pomoč. Veliko bi se dalo povedati o slavljenju, a na tem mestu je premalo prostora."

Vsi smo se na Tonetov rojstni dan zelo dobro počutili in bili veselo razpoloženi. Po duhovni hrani, ki smo je bili deležni v cerkvi pri maši, smo se potem v Slovenskem klubu na njegov račun mastili z vsemogočimi dobrotami in tudi "tekočih zadev" ni manjkalo. Vse bralke in bralce Naše luči vabim, da zmolite v zahvalo in prošnjo

zanj in za njegovo ožjo družino kak očenaš. Bog naj ga živi in ohrani med nami še mnoga leta!

Ta dan smo imeli med nami še eno slavljenko. Z gospo Silvo Joun smo se Bogu zahvalili za njenih 83 let življenja. 2. novembra 1920 je nastopila pot v tej solzni dolini. Že ko sem sploh prvič maševal v Linzu, sem jo spoznal kot skromno, preprosto, vendar elegantno gospo. Telesno bolj nizke postave, a duhovno velika, pristno pobožna, odlična pevka in zvesta bralka beril pri slovenskih mašah. Narodna noša ji zelo pristoji. Gospa Silva je dalj časa živela na Koroškem, kjer je bila rada v pomoč duhovnikom, jim kuhala in prala osebno in cerkveno perilo. Večkrat sem bil že deležen njene okusne orehove potice, tudi za ta svoj rojstni dan nam jo je spekla.

Ker je 11. novembra martinovo, smo dva dni prej, torej isto nedeljo, izrekli vse najboljše želje za god Martinu Dominku, prijaznemu gospodu, zvestemu članu slovenske skupnosti v Linzu, rednemu obiskovalcu svetih maš in članu cerkvenega pevskega zbora.

Kakor gospo Silvo osebno premalo poznam, tako tudi gospoda Martina, zato naj mi, prosim, ne zamerita, ker ne morem o njima kaj več zapisati. Tudi teh dveh se radi spomnimo v molitvi.

Na koncu bi se želel vsem tistim, ki se trudite in stojite ob strani Tonetu Zoretu, da bi slovenska skupnost ne izginila tako kmalu iz obličja Linza, prav lepo zahvaliti. Vsaka zahvala pa je hkrati nova prošnja: Podpirajmo drug drugega z dobrimi nasveti in s praktično pomočjo. Skratka, držimo skupaj in molimo drug za drugega!

T. Štekl

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Maasmechelen - Slovenski dan

Na našem koncu je v zadnjem času omembe vreden dogodek 42. "slovenski dan", ki ga vsako leto prireja Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek. To je bilo letos v soboto, 8. novembra. Začel se je s sveto mašo v cerkvi sv. Barbare, pri kateri je zelo lepo pel naš mešani pevski zbor Slomšek. Med kulturnim sporedom, ki je sledil po maši, sta pela mešani in moški zbor Slomšek. Imeli pa smo tudi goste iz Slovenije. Z zares vrhunskim petjem nas je navdušil "Kvartet 7 plus" iz Izole. Za trenutek smo z očmi srca in duše zrlji domovino, jo pili in uživali skozi pesmi, kakor so nam jih ti ambasadorji slovenske kulture tako mojstrsko podarili, pesmi, ki jim ni primerjave.

Po kulturnem programu je sledilo družabno srečanje v krogu rojakov in drugih naših prijateljev. Nekateri so prišli tudi od daleč. Tako so bili navzoči ljudje iz Bruslja, ki se jim je pridružil naš konzul g. Milivoj Butinar v imenu slovenske ambasade, pa iz Antwerpna, Liega, z Nizozemske in celo iz Nemčije.

Na voljo so bila tradicionalna okusna jedila in različne pijače. Gostje pa so pogrešali kakšen ansambel, ki bi ustvaril vzdušje prave slovenske veselice. Ker so taki priboljški iz Slovenije tako zelo dragi, si društvo ni privoščilo izgube. Takšna prireditev terja zelo veliko dela, priprav, sporočanja, ljudi, ki morejo oz. so pripravljene delati kot prostovoljci, pa je vedno manj.

Že zdaj za naslednje leto (verjetno drugo soboto v oktobru) vabimo slovenske ansamble, da nam pošljejo ponudbo, če je kdo pripravljen igrati po krščanski ceni ali celo kot podarjeni kulturni prispevek maloštevilnim Slovincem v Belgiji.

Bruselj

Organizacija "Mouvement Européen Belgique" v prestolnici Evropske unije je 15. in 16. novembra priredila vikend spoznavanja desetih novih članic. To prireditvev so v francoščini poimenovali "Rallye de l'élargissement du Mouvement Européen". Na mestnem zemljevidu je bilo označenih kar 70 krajev, kjer so se predstavljale nove članice. Slovenci smo imeli napovedane tri take točke: Slovensko ambasado, prostore misije pri EU, Slovenski pastoralni center. Na drugem mestu omenjeni predstavnik je sodelovanje odpovedal v zadnjem trenutku. Ambasada je imela kar veliko obiska. Na voljo je bilo veliko reklamnih prospektov o Sloveniji v različnih jezikih.

Stavba Slovenskega pastoralnega centra je bila dobro označena. Prvič je tam visela velika slovenska zastava in plakata na vhodnih vratih. (Škoda, da niso še narejene fotografije. Nujno bi bilo, da bi vsi sodelavci Naše luči imeli vsaj skromen digitalni fotoaparati, da bi lahko vedno ob novicah hkrati posredovali tudi slike.) Tudi pri nas smo imeli prospekte, ki nam jih je posredovala ambasada. Razen tega je bilo razstavljenih zelo veliko čudovitih knjig, ki predstavljajo Slovenijo, našo kulturo, knjige verske vsebine. Vsak obiskovalec je bil postrežen s kavico ali kozarčkom vina in doma pripravljenimi keksi.

Nekateri obiskovalci so izrazili željo, da bi mogli čimprej obiskati Slovenijo, nekateri pa so obljubili, da bodo v to stavbo radi prihajali k mesečni slovenski maši.

Vsi so si z zanimanjem pogledali tudi našo kapelo v prvem nadstropju.

Obiskovalcev sicer ni bilo toliko kot v prostorih ambasade. Je pa pomembno to, da je bil na vabilih

omenjen in označen Slovenski pastoralni center. Omenjen je bil tudi na Radiu 1. Obljubljenega pogovora s slovenskim duhovnikom pa niso predvajali, ker so baje imeli preveč drugega materiala.

Bruselj - slovenska knjižnica

V prostorih Slovenskega pastoralnega centra nameravamo urediti verjetno edino slovensko knjižnico v prestolnici Združene Evrope. Nekaj knjig je ostalo po pokojnem msgr. Antonu Ilcu, veliko pa smo jih dobili od pokojnega g. Kazimirja Gaberca. Ko je ležal v bolnišnici, nam je rekel: Moje knjige naj dobi SPC. Veliko knjig je zapustil SKM pokojni msgr. Vinko Žakelj, od katerih smo jih mnogo poslali škofijski klasični gimnaziji v Šentvidu.

Mnogi Slovenci imate doma slovenske knjige, katerih vaši otroci in vnuki verjetno ne bodo brali. Morda bi jih celo odvrgli v star papir. Hvaležni vam bomo, če nas pokličete ali knjige pripeljete k slovenski maši. Zbiramo tudi starejše izvide Naše luči, katere nekateri skrbno zbirate in hranite. Nekateri so nam izročili že cele zbirke. Ker se je Naša luč dolgo tiskala v Avstriji, marsikatera slovenska knjižnica nima tega dragocenega duhovnega, kulturnega in zgodovinskega bogastva. Lahko pa tudi napišete pismo na uredništvo.

Heerlen - Nizozemska

"Slovensko pevsko društvo Zvon" pripravlja svoje letno praznovanje. Ob tej priložnosti prejmejo priznanja zaslužni člani. Kdo so letošnji nagrajenci, v času, ko nastaja tale članek, še ni znano. Pa o tem drugič.

Slovensko društvo sv. Barbare v Maasmechelenu je v letu 2003 od Slovenije dobilo nov prapor. Predsednik Avgust Tajnšek in tajnik Albert Ramšak sta ponosna.

Nizozemska kraljica Beatrix čestita Toniju Kropivšku po končanem gala koncertu.

Imamo pa za naše bralce in za vesoljni slovenski svet izredno novico z Nizozemske.

Na Nizozemskem - Slovenec - "kralj" - dirigent Toni Kropivšek

Naj se naši bralci ne ustrašijo. Je "kralj" - toda ne s krono in kraljevskim žezlom, ampak z dirigentsko "palico", (katere pa nikoli ne uporablja).

Na Nizozemskem v Zutphenu so imeli 13. septembra 2003 državno tekmovanje moških zborov. Sodelovalo je menda 270 zborov.

Zgodilo se je nekaj skoraj neverjetnega. Novinar krajevnega časopisa Limburger je zapisal, da Toni Kropivšek ni mogel še »naslednje jutro sinočnjega dogodka - the day after the night before« verjeti. Dosegel je morda neponovljiv us-

peh. Prvo mesto je zasedel njegov "Zbor Oranje iz Schinvelda" in drugo "Moški zbor iz Venraya". Takoj naslednji dan - niti ni imel časa uživati ob uspehu prejšnjega večera - je dirigiral svojemu tretjemu - "Mešanemu zboru Doenrade" in pihalnemu orkestru Symphonic impulse med slovesno mašo v cerkvi sv. Pankracija v Heerlenu.

"Vem, da je s tem neverjetnim uspehom okronano moje 27-letno delo ... Članu žirije sem rekel: To je zame izredna potrditev", on pa: "Vi ne potrebujete potrditve." ... To je izreden občutek, če ti uspe z dvema zboroma - (ki ju Toni vodi - op. LR) - priti v finale, še posebej, če se to zgodi v najvišji kategoriji."

Poleg mnogih nastopov z zborom Oranje je po končanem prvenstvu priredil gala koncert. "Pomislite, dvorana z dva tisoč poslušalci. Pa še kraljica je bila navzoča (prav pred nosom, pravi Toni). Prav poseben občutek." Po koncertu ga je sprejela kraljica, ki mu je rekla: "Schinveld je le majhna vas, ima pa čudovite glasove."

Razen teh treh zborov je Toni skladatelj in dirigent Slovenskemu mešanemu zboru Zvon, s katerim ima vaje vsako soboto, pa še "Mešanemu zboru Anthony singers". Njegova osnovna zaposlitev pa je - docent glasbe v College Graaf Huijn v Geleenu.

Toni, ves slovenski svet na zemljski obli ti je hvaležen in ponosen nate. Če kraljica še ne ve, ji le povej, da si Slovenec, (da bo naš narod dobil še kakšno "zvezdico" pri svojem ugledu.)

Stani Revinšek, predsednik društva Slomšek iz Eisdna, Lucijan, predsednik društva Naš dom (Genk) in dr. Franci Novak, zborovodja zbora Naš dom na kulturnem dnevu 2003

Blagoslovljeno in srečno leto 2004 vsem bralcem želi Lojze Rajk iz Beneluxa!

PARIZ

November v Franciji

Vonj krizantem naznani začetek novembra. Na praznik vseh svetih se še posebej srečujemo ob grobovih. Merlebaško občestvo se je zbralo pri sveti maši in kot vsako leto molilo na grobu gospoda Stanka Grimsa.

V novembru je veliko praznikov, ki jih ljudje različno doživljajo. Vsem dobro znani sveti Martin, ki iz mošta dela vin, se vedno bolj uveljavlja. Merlebaški Slovenci pa so slavili rojstne dneve gospoda KAMINA, štiriinšestdeset let gospoda Bernarda REHARJA in sedemdeset let gospoda Leopolda CURKA. Na samega Martina dan je bilo že utečeno slavje v Mlinu. Gospod KAMIN povabi na praznovanje svojega rojstnega dne veliko ljudi, ki mu na različne načine pomagajo ali so mu blizu. Začne se v božjem imenu s sveto mašo. Letos je to praznovanje posvetilo somaševanje treh duhovnikov: glavni maševalec, msgr. FRANCK, ob njem pa gospoda KAMIN in DRAŠČEK. Po maši si ljudje sproščeno ogledujejo skrbno pripravljeno svečano okrasitev, se pogovarjajo, kakšno zapojejo in poizvedujejo, kdo je vse to tako dovršeno pripravil. Praznovanje rojstnega dne je predvsem dragocen trenutek srečevanja ljudi, sklepanja novih poznanstev in ustvarjanja prazničnega, radostnega vzdušja. S tem se krepijo vezi in se še bolj utrjuje skupnost. Poleg tega

pa je to konkreten izraz odprtosti in gostoljubnosti do vseh.

Vsak mesec se merlebaška skupnost zbere pri tako imenovanem celodnevem srečanju. Začne se s sveto mašo, sledi molitev pred izpostavljenim Najsvetejšim in nato skupno kosilo. Vedno ga pripravi ena od skupin odličnih kuharic. Smisel in namen tega je druženje, povezovanje. Vsakdo ima možnost osebno govoriti z duhovnikom ali z drugimi. »Dober glas seže v deveto vas«, pravi pregovor. In najbrž velja to tudi za naša srečanja, saj prihajajo tudi drugi ljudje in pravijo, da se pri nas počutijo sprejete kot doma. Na novembrskem srečanju je gospa Jožica CURK v imenu vseh nazdravila slavljencem.

Ko so ljudje novembra prihajali v kapelo, se jim je korak zaustavil pri vratih. Opazili so veliko spremembo v prezbiteriju, ki počasi dobiva svojo pravo podobo, in sicer kot kraj molitve. Celih petinšestdeset kvadratnih metrov prostora bodo prekrili mozaiki prizorov odreše-

njske zgodovine. Gre za skupinsko delo, ki na poseben način povezuje ljudi. Možje vztrajno na svojih domovih razbirajo kamenčke, da jih gospod KAMIN s sodelavci lahko lepi in vgrajuje v mozaik. Doslej so že izdelani: daritveni oltar, prižnica, sedež za maševalca in del stene. Vse skupaj naj bi bilo zaključeno in blagoslovljeno prvega maja prihodnje leto. Delo je zahtevno in zelo obsežno, vendar bo s takšno pripravljenostjo in voljo zeleni cilj gotovo dosežen. Kapela bo postala prostor navdih. Vsakomur bodo ti kamenčki drugače spregovorili. Samo usesti se bo treba in premišljevat ob simbolih, ki delujejo brez razlage, ki dajejo misliti, ki vodijo k Bogu.

PARIZ – MERICOURT

Deževno in hladno jutro vseh svetih je v slovenski kapeli v Mericourtu vendar zbralo šestdeset ljudi. Za takšno udeležbo je zaslužna predvsem prizadevna gospa Milka. Posebej je obvestila ljudi in

Spomin na vesele dni 9. avgusta 2003, ko smo se zbrali letnik 1936 v lepem številu v vasi Soze pri ribiški koči pri Slovenski Bistrici.

Jožef Boštjančič

jih povabila k maši, ki jo je prvič med njimi daroval gospod Toni DRAŠČEK. Po maši je vsakokrat še krajše srečanje ob kozarčku in pecivu. Tako se skupnost ne razbeži takoj na vse strani. Tokrat je gosa Milka predstavila potek zbiranja denarja za zamenjavo razbitih oken. Vsem se je iskreno zahvalila in obenem že prosila, da bi vsakdo po svojih zmognostih prispeval za nadaljnja popravila v slovenski kapeli. Gospod Toni pa je vse razveselil z novico, da bo na praznik svete Barbare prišel k njim gospod KAMIN in blagoslovil skrbno opravljeno delo. Nato je obiskal bolnike in po krščanski navadi molil ob grobovih Slovencev, ki so pokopani na več pokopališčih.

Nedelja, vernih duš dan v Châtillonu. Na skupnem grobu Slovencev na châtillonskem pokopališču se je zbralo kakih trideset ljudi. S pesmijo in molitvijo smo se v duhu povezali s pokojniki. Zanje smo molili tudi pri maši, ki jo je prvič sam med njimi daroval gospod Toni.

Slovenska skupnost v Châtillonu se manjša, saj smo se v petek, 21. novembra, poslovili od gospe Katarine PETERKA. Rodila se je 17. junija 1912 v vasi Lipovci v Sloveniji. Bila je poročena z že pokojnim Rudolfom PETERKO. V njunem zakonu se niso rodili otroci, imela pa sta veliko prijateljev med rojaki Slovenci in tudi med Francozi. Naj ji nebeski Oče podeli večno plačilo v nebesih. Vanj je upala, vanj verovala in ga vse življenje častila.

Po maši na praznik Kristusa Kralja se je v Châtillonu zgodilo prvo celodnevno srečanje, s katerim naj bi povezali skupnost, kakor to počno že dvajset let v Merlebachu. Gosa Eva SUTLIČ je s sodelavka-

mi pripravila okusno kosilo. Potem pa so ljudje še kar nekaj časa izmenjavali mnenja in predloge, kaj in kako poživiti slovensko skupnost v Parizu.

Znamenje življenja je gotovo tudi pet mladih, ki se skupaj z voditeljico, goso Terezo VALANT, skrbno pripravljajo na zakrament svete birmе. Prejeli naj bi ga maja prihodnje leto. Poleg rednih nedeljskih srečanj se bodo srečali tudi po njihovih domovih. Načrtujejo skupno romanje in udeležbo na množičnem srečanju mladih v Chartresu, da bi ti mladi kristjani videli in doživeli, kako prijetno je biti Kristus učenec in njegova priča.

Toni Drašček

BERLIN

Martinovanje

Letošnje martinovanje v slovenski župniji v Berlinu je potekalo v soboto, 8. novembra. Organizacijo je prevzela Marjanca Muhič, podpredsednica ŽPS, ki je pridobila odlične sodelavce, da je vse potekalo tako, kot je treba. Za ples in razvedrilo je poskrbela naša skupina Druga generacija.

Tokrat je bil prvič med nami tudi naš veleposlanik Ivo Vajgl z ženo Mojco, eno najboljših harfistk, ter sinom Janom, ki je zelo užival v glasbi Druge generacije. Medse smo povabili vse mlade družine, ki

imajo otroke v vrtcu, ki ga vodi učitelj slovenskega dopolnilnega pouka Vladimir Donaj. Okrog 300 ljudi je uživalo v dobri hrani in pijači ter odličnem moštu, ki smo ga dobili z Dolenjske. Tudi tokrat je bilo veliko mladih in otrok, ki so še posebej z navdušenjem čakali, kdaj bo na vrsti žrebanje za poln vinski sod. Vsak obiskovalec je namreč dobil vstopnico, ki je čakala na žrebanje. Srečno dobitnico vinskega sode je opolnoči izžrebala Selina Božič, ki je tudi že bila najmlajša dobitnica sode in tudi večkratna zaporedna zmagovalka najlepše pustne maske pri najmlajših. Tokrat je imela srečno roko kar za svojo teto Marijo Pangerl. Vzdušje na prireditvi je bilo resnično lepo, mladi in starejši so se zabavali, peli in plesali do zgodnjih jutranjih ur.

V tem času se je iztekel tudi mandat župnijskemu pastoralnemu svetu Slovenske katoliške misije v Berlinu. Župnik Izidor Pečovnik - Dori je vpričo velike množice izrekel zahvalo dosedanjim članom in jim podelil priznanja za požrtvovalno delo, saj brez njih med drugim ne bi bilo vseh odlično pripravljenih prireditev, ki se skozi celo leto odvijajo v župniji. Z javnim priznanjem je hotel tudi drugim pokazati, kako lepo in hkrati zahtevno je, če so izvoljeni v ŽPS in kakšne naloge jih čakajo. Še posebej je želel povedati, da so duhovniki in občestvo nadvse hvaležni za to nesebično in zastonjsko delo, kar tudi v tujini, kjer sicer tega ne poznajo, krasi naše ljudi.

Obiskovalci so pili vino, ki je nastajalo iz mošta in je bilo blagoslovljeno pri maši. Ker je bilo blagoslovljeno, so bili srečni, sproščeni in so veselo rajali brez odvečnega popivanja in vsega, kar

Tone, Simona in Suzana v skupnih prostorih

Danijel in Mitja pri prijetnem opravilu

sicer sledi pretiravanju v tej smeri. Obiskovalci so bili res vredni vse pohvale. Tudi predstavniki drugih narodov, bilo jih je veliko, so nam dali vse priznanje. Tako smo zadovoljni z uspelo prireditvijo že začeli tkati načrte za prihodnost, za priprave na advent in božič.

Krsti, obiski, dogodki ...

V petek, 14. novembra, je v Laškem potekal tradicionalni Dorijev večer, ki ga je letos že petič pripravilo Kulturno društvo Dori; glavni nosilci projekta so člani kvinteta Dori in njihov duhovni vodja, berlinski župnik Izidor Pečovnik – Dori. Letošnja prireditev je bila nekaj posebnega, saj se v javnosti do zadnjega ni vedelo, kdo bo prireditev vodil. Zahtevna vloga je bila zaupana župniku Doriju kot uglajenemu gospodu, in odlični pevki Nuši Derenda, ki se je v vlogi sovoditeljice – radovedne, nagajive punčke z dvema čopkoma las, ki se v pižami, z medvedkom v naročju, na rolerjih, na kotalkah ali pa bosa podi po odru in po dvorani. To je bila majhna skrivnost in kar precej gledalcev je do konca ugibalo: »Je Nuša ali ni?« Ko pa je na koncu zapela, je doživela nepozaben aplavz. Na prireditvi je nastopila tudi Druga generacija iz

Berlina, ki je reden gost Dorijevih večerov.

V petek, 21. novembra, je bil za družino Pangerl, še posebej za Aleša, velik dan, saj je župnik Dori krstil njegovo bodočo ženo Melanie in njuna otroka, dvojčka Tomija in Davida. Mladi mami Melanie je bila botra Marjanca Muhič, dvojčkoma pa Božičeva brata, Kristijan s prijateljico Klavdijo in Karli z ženo Sabino. Bil je zelo lep obred, dogodek, ki sta se ga posebej razveselila Aleševa starša Janko in Marija Pangerl, oba aktivna sodelavca v župniji, ter ponosna mlada teta Mojca in stric Marko, botri in prijatelji.

Obreda in skupne večerje se je znova udeležilo veliko faranov in vsi so bili veseli, da smo dobili nove kristjane, še posebej ker so družine Pangerl, Božič in Muhič aktivni soustvarjalci življenja v župniji.

Novoizvoljeni 14-članski Župnijski pastoralni svet je imel v soboto, 29. novembra, prvo sejo, ko so ga konstituirali in tudi razglasili. Za predsednika ŽPS je bil izvoljen Anton Bačovnik, podpredsednica je Marjanca Muhič, tajnica Sonja Pukmeister in blagajnik Bojan Simončič. Čaka jih veliko dela, a so

se pripravljene spopasti z novimi izzivi in nalogami. Želimo jim veliko božjega blagoslova!

V mesecu novembru je bilo v slovenski župniji v Berlinu kar nekaj obiskov iz Slovenije. V soboto, 22. novembra, je bil na kratkem obisku Moški komorni zbor Lek iz Ljubljane in okolice. Spet se je kot dober vodnik po Berlinu izkazal gospod Dori in zato so pevci v čast blaženemu Slomšku in sv. Elizabeti v cerkvi zapeli dve pesmi.

Sredi zadnjega tedna v novembru se je nekaj dni v Berlinu mudil Pavle Juhant, župnik iz Tunjic, s prijatelji. Pavle je velik prijatelj berlinskega župnika Dorija, ki se je zelo razveselil njegovega darila – slike farne cerkve sv. Ane v Tunjicah, ki jo je naslikal njihov domači umetnik.

V soboto, 29. novembra, na predvečer prve adventne nedelje, pa so v Berlin pripotovali slovenski prijatelji Svete dežele pod vodstvom patra Petra Lavriha. Že v nedeljo dopoldan so obiskali slovensko župnijo, kjer je pater Peter ob 9. uri daroval mašo zanje in za vse prisotne, po maši pa so se v prijetnem druženju še zadržali v skupnih

prostorih, kjer so jih berlinski Slovenci pristrčno sprejeli. Ogledali so si Berlin, kolikor se je dalo, v ponedeljek se spet zbrali v cerkvi sv. Elizabete, kjer sta somaševala pater Peter in župnik Dori. Bila je lepa duhovna obnova, čudovit začetek adventa. Njihov obisk je bil pomemben tudi za Slovence, ki živijo v Berlinu, saj se bodo mnogi na pobudo patra Petra ponovno odločili za obisk Svete dežele.

Sporočamo še, da župnik Dori ni več samo berlinski župnik, pač pa od oktobra dalje skrbi tudi za Slovence v nekaj sto kilometrov oddaljenem Hamburgu. Tretjo oktobrsko nedeljo jih je skupaj z Janezom Pucljem prvič obiskal, v nedeljo, 23. novembra, pa je bil v Hamburgu na prvem samostojnem pastoralnem obisku. Ob pol petih popoldne je pod streho župnije sv. Bonifacija daroval sveto mašo, v ponedeljek se je v okviru pastoralnega obiska že srečeval s prvimi farani na njihovih domovih. Ob tem naj povemo, da je bil ponovno imenovan v »Priesterrat«, to je duhovniški senat berlinskega nadškofa in kardinala Georga Sterzinskega, da od jeseni v Berlinu pravzaprav oskrbuje kar štiri župnije – slovensko in tri nemške, tako da mu dela zlepa ne bo zmanjkalo. Sam pravi, da bo z božjo pomočjo zagotovo zmozel, saj je duhovnik z veseljem in za vse ljudi.

Pa še novica za tiste, ki vas bo pot zanesla v Berlin. Sonja Pukmeister in Mitja Zakrajšek pridno delata na objektu, ki sodi v okvir župnije sv. Elizabete in bo od 1. januarja 2004 na voljo za prenočevanje kot mladinski hotel.

ESSEN

V novo leto še z mislijo na leto, ki se izteka

Z bogatimi in hvaležnimi duhovnimi darovi petinštiridesetih let pastoralno organizirane najstarejše slovenske župnije na Nemškem stopamo letos tja, kjer smo doma – v skupno družino narodov Evrope. Polnopravno in Bog daj s trdnimi krščanskimi vrednotami, ki so nas bogatile iz roda v rod skozi našo celotno zgodovino.

Mladostni so odhajali naši rojaki na tuje, a mnogi so ponesli s seboj bogat blagoslov svoje domačije, rodovine, domačih župnij ...

Z življenjskim zorenjem je vse to v njih rastle in doprinašalo sadove za njihove družine, ki so si jih ustvarili, ter za naše duhovne skupnosti. Kljub vsemu novemu in ne vedno duhovno naklonjenemu so mnogi rasli in poglobljali svoje upanje, svojo vero v Kristusa Odrešenika.

Eden takih vidnih znakov te rasti je med drugim praznik vseh svetnikov. Na pokopališču v Altenessnu je pokopanih veliko naših rojakov. Med njimi je med duhovniškimi

grobovi tudi naš slovenski župnik Ivan Ifko. Med številnimi grobovi duhovnikov, ki so tu delovali v neposredni bližini, je njegov grob, tako pravijo, najbolj obiskan. Krasijo ga svečke in cvetje. Več kot samo spomin je to. Vera, ki so jo rojaki prinesli s seboj in hvaležnost vsem, ki duhovno skrbijo zanje. Lepo znamenje in bogata popotnica nam v potrditev upanja in vere ter našemu mlademu rodu za bogato popotnico v družini narodov Evrope. Da bi ji znali prisluhniti sredi vsakdanjega vrveža in skrbi za sedanjí tukaj in sedaj ...

Zahvalna in Martinova nedelja

Na drugo novembrsko nedeljo smo v Essnu in Moersu izrekli pristrčno zahvalo Bogu ob zahvalni nedelji za vse naše skupnosti in darove, ki smo jih bili deležni iz božje in človeške strani. V Essnu smo tej nedelji pridružili tudi martinovanje.

Velika udeležba rojakov je ustvarila prijetno prijateljsko vzdušje. Letos smo temu družabnemu srečanju poleg »Martinove gosi«, ki smo ji letos pristrigli peruti, da je ostala v Essnu, dodali še »kostanjevanje«. Pirčevi iz Kirchhellna so kostanj nabrali, Janez Pišek ga je

M. Mošnik

Rogisti so odlično izvedli Hubertovo mašo.

(Essen-Kevelaer) Bogu hvala za 45 let župnije v letu 2003: rojaki se zbirajo k slavlju.

pripravil, vsi pa smo ga slastno jedli ob tem, ko je naš Viktor raztegnil meh harmonike ...

Hkrati je mladinski zbor predstavil svojo novo kaseto in CD. Prijetno domače so odmevali mladi glasovi v polni dvorani sproščeno razporejenih rojakov. Teden kasneje pa so mladi predstavili svojo »novost« v skupnosti v Krefeldu, kjer tudi sicer radi sodelujejo pri bogoslužju. Naj jih pohvala utrdi v nadaljnjem trudu sodelovanja in osebne duhovne rasti ob tem.

Bazar in spet miklavževanja ...

Na zadnjo novembrsko in prvo adventno nedeljo smo v Essnu imeli družno z Oberhausnom tradicionalni bazar in Miklavža.

Hvalevredna je iznajdljivost – vedno je nekaj novega za bazar. In vsak »cent« ima svojo težo za dobroto do mnogovrstnih potreb današnjih dni in ljudi. Topla zahvala vsem, ki ste na njem sodelovali v lepem številu, mnogokaj pripravili in nakupili.

Miklavž je spet osrečil nekatere. Ne sicer v takem številu kot pred desetletji, vendar vsem prinaša nekaj lepih spominov na lastno mladost in otroštvo iz mladih družin, ki so se pričela tu na tujem. Spomini na

lepo in srečno pa so vedno dobrodošli in prijetni. Podobno je bilo skozi ves december tudi v drugih skupnostih.

Našemu »Miklavžu«, diakonu Stanku Čaplaku, ob tem kličemo – Bog živi za 20 let dela v slovenski župniji.

Bog živi – za 60-letnico

V slovenski skupnosti v Güterslohu smo pri rednem mesečnem srečanju v oktobru nazdravili našemu rojaku Karlu Voglarju ob njegovemu 60-letnici. Karel sodi med tiste naše rojake (več kot 30 let je že tu), ki rad prihaja k sv. maši in na naša domača srečanja po njej. Naj bo njegov zgled še mnogim v spodbudo in oporo: skupnost gradi

posameznik s svojo prisotnostjo in sodelovanjem. Vredno posnemanja. Gospod Karel – vse dobre želje in božjega blagoslova želimo.

+ Angela Möller

V začetku novembra smo se v Essnu-Karnapu poslovili od rojakinje Angele Möller. Rojena je bila že tu v Nemčiji leta 1922 očetu Gregorju Starcu in materi Franciški, rojeni Centrih. Lepo življenjsko obdobje je zaznamovalo pokojno rojakinjo z mnogimi sončnimi in senčnimi stranmi življenja. Čas pred drugo vojno narodnim skupnostim ni bil naklonjen. Novi čas je prinesel svoje težave. Pokojna gospa Angela je stala močno in duhovno neomajno. Pred

Naš mladostni 60-letnik
Karel Voglar

Pokojna Angela Möller,
rojena Starc

par leti je vesela poromala z nami v Rim. Rada je prihajala k slovenski maši. In posebej rada je pela slovenske cerkvene pesmi. Njen zgled krščanstva in slovenstva naj bo mnogim v oporo in zgled, hčerki Urški in sinu Wolfgangu pa topel spomin na dobro mamo. Naj se spočije v dobrotnem božjem naročju.

FRANKFURT

V naši župniji so za nami nekateri novembrski in tudi decembrski dogodki in prireditve, kot so volitve župnijskega sveta in martinovanje ter deloma Miklavžev obisk.

Volitve so bile v soboto in nedeljo, 8. in 9. novembra. Na celotnem ozemlju naše župnije je bilo (od 16. leta starosti navzgor) katoličanov volilnih upravičencev s slovenskim potnim listom 1119. Volilna udeležba je bila 14,7 % (na ravni škofije nekaj čez 21 %). V mestnih župnijah je bila udeležba še nižja kot pri nas, v eni od podeželskih župnij pa najvišja, preko 80 %. Zadnji petek v novembru pa se je novoizvoljeni župnijski svet zbral na ustanovnem sestanku, kjer je izvolil vodstvo (predsednika in

podpredsednika) in določil ali pa izvolil predstavnike za pastoralni svet pastoralnega območja v dekaniji, za mestni sinodalni svet v Frankfurtu in za škofijski svet katoličanov drugačnega maternega jezika. Vsem dosedanjim članom župnijskega sveta naj velja zahvala za vse delo, ki so ga opravili v pretekli mandatni dobi, zlasti še tistim, ki so več mandatov zapored opravljali to delo. Še posebna zahvala pa naj velja dosedanjemu predsedniku župnijskega sveta Karlu Flajšmanu, ki je tri zaporedne mandate opravljal to nalogo.

Že trideseto martinovanje slovenske župnije Frankfurt po vrsti smo imeli v soboto 15. novembra. Ob osmih zvečer se je oglasil ansambel Franca Veglja z Boršta pri Cerkljah ob Krki, ki je ta večer do druge ure zjutraj skrbel za glasbo, pesem in ples vseh 180 in še več udeležencev te naše vsakoletne prireditve. Tudi letos je prišla s prijateljico gospa Ana iz Westerwalda, za kar sta naredili 250 km dolgo pot, nekateri pa so bili prvič, čeprav že leta živijo v neposredni bližini, v samem Frankfurtu. Ker je bilo letošnje martinovanje okroglo, smo med

obiskovalci izžrebali dobitnike ne samo gosi, pač pa tudi dveh rac in pletenke vina. Zanimivo je, da sta raca in pletenka vina pristali pri družini, pri možu in ženi, ki sicer večinoma živita v Ljubljani, občasno pa prideta pogledat tudi še v Frankfurt. Prav tako pa je tudi nenavadno, da sta bila tudi letos izžrebana in sta dobila pečeno gos ista žena in mož kot lansko leto, hrvaški par Lončarić iz Darmstadta. Letošnji dobiček pa podobno kot prejšnja leta namenjamo eni od slovenskih škofij, tokrat je na vrsti koprška škofija. Flajšmanovima in vsej skupini, ki je pripravljala praznovanje, pa naj velja prisrčna zahvala.

Tudi v škofiji Mainz delujoči tuji duhovniki smo imeli letno srečanje zadnje dni novembra. Najprej nam je maševal kardinal Karl Lehmann in nato do opoldneva sodeloval pri delu te letne konference. Ko sem se mu pri kavi predstavil, se je še posebej pozanimal za nas Slovence, koliko nas je v celotni župniji, koliko v njegovi mainški škofiji. 2. decembra pa smo imeli celodnevni sestanek in srečanje z limburškim škofom tujski duhovniki, ki delujemo v škofiji Limburg.

Ker je Miklavž v začetku decembra zelo zaposlen, je v naši župniji z obiskom nekoliko pohitel. Zadnji dan novembra, na prvo adventno nedeljo, je obiskal skupnost v Mainzu, kamor so prišli tudi župljani, ki hodijo k maši v Darmstadt. Po maši prve adventne nedelje smo se zbrali v manjši dvorani v bližini kapele sv. Antona, kjer so pridne roke pripravile vse potrebno za skupno kosilo (nedeljske goveje juhe seveda ni bilo). Dobrotnik Miklavž nas je na kratko nagovoril, obdaril najprej otroke (kar šest jih je bilo), nato pa še

Gospa Milena je na martinovanja praznovala svoj rojstni dan.

Pokojna Antonija Gajšek s svojimi otroki pred hišo na Kalobju

odrasle in že je moral pohiteti. Naše skupno kosilo pa je trajalo kar do večerje, vzdušje je bilo prijetno in čas je kar hitro mineval v pogovoru in opazovanju otroške igre in razposajenosti.

Na jugu Hessna, v Bensheimu, smo v torek, 11. novembra, pokopali 83-letno Antonijo Gajšek. Rojena je bila v Voglajni pri Kalobju, njen tudi že pokojni mož Martin pa je bil doma blizu Sladke gore. V letu 1957 je prišla z vso družino zaradi šikaniranja domačih oblasti v Nemčijo, najprej v Auerbach pri Bensheimu, nato pa se je preselila v sam Bensheim, kjer je živel vse do svoje smrti pri sinu Janezu. Zelo redno, dokler je mogla, je prihajala k slovenski maši v Darmstadt, kamor jo je pripeljala ena ali druga slovenska družina iz Bensheima, naročena pa je bila prav tako tudi na Našo luč. Pokopal jo je domači krajevni župnik ob somaševanju in asistenci slovenskega duhovnika Martina Retlja iz Frankfurta. Naj v miru pričakuje dan vstajenja, njeni hčerki in sinovoma ter vsem njenim pa izražamo sožalje, ki naj bo vedno bolj prepojeno z upanjem na vstalega in živega Odrešenika.

rem Krst Marine Verdnik

INGOLSTADT

Krstna slovesnost

V soboto, 29. novembra, smo imeli v Ingolstadt u družinskem krogu krstno slovesnost. V starodavni samostanski cerkvi Gnadenenthal je prejela zakrament svetega krsta Marina Verdnik. To je pomemben življenjski dogodek ne le za Marino in njeno družino, temveč tudi za Cerkev, saj je z zakramentom svetega krsta postala članica občestva kristjanov. Marini in njeni družini pristrčno čestitamo ter ji

voščimo v njenem življenju veliko človeške topline in božjega varstva.

Naši povratniki v domovino

»Prišel je čas slovesa – bratje, sestre - čas je, da gremo,« poje pesem. Čas bivanja v tujini se je za prenekatero naše rojake dopolnil in se vračajo domovino, v kraj svojih upov in dolgoletnega hrepenenja. Z malo težkim srcem odhajajo, vendar jim je hkrati lepo; saj gredo domov. Za to so pravzaprav tudi vsa ta leta delali in s to mislijo v srcu so živeli, da se nekega dne vrnejo. Letos smo že poročali o nekaterih naših povratnikih. Zadnji čas pa so odšli še nekateri naši zvesti rojaki in župljani Regina in Franc Pintarič, Katarina in Štefan Časar ter Ida in Branko Bukovec. Pogrešamo jih, vendar se z njimi veselimo, da so dočakali svoj čas vrnitve, zahvaljujemo se za njihovo zvestobo, njihovo sodelovanje in za vsa prijetna druženja. Želimo jim, da bi se spet dobro vživeli v domače okolje. Veseli bomo vsakega ponovnega snidenja z njimi.

Nov svet tujcev v Ingolstadt u

Mesto Ingolstadt zelo dobro skrbi za urejen odnos s tujci. Zato prireja

različne prireditve, kjer sodelujejo tuje skupnosti; tudi predstavniki mesta radi pridejo na prireditve, ki jih imajo tuje skupnosti. Pri mestni upravi že dalj časa deluje posebni svet tujcev, kjer imamo že od vsega začetka tudi slovenske predstavnike. Od 10. do 16. novembra 2003 so bile volitve za novi svet tujcev, ki ima 16 članov. Med novimi člani sta bila izvoljena tudi dva Slovenca: Klavdija Majcen (84 glasov) in Zvonko Potočnik (83 glasov). Obema prisrčno čestitamo in se jima zahvaljujemo, da sta bila pripravljena prevzeti to nalogo ter jima želimo uspešno delovanje.

Naši ministranti so tudi dobri športniki

Pri starih Grkih je veljalo vodilo zdrav duh v zdravem telesu. Naši ministranti v Ingolstadt se tudi uspešno udejstvujejo na športnem področju. Franci Mesec goji tek na dolge proge, večkrat je že nastopal na polmaratonskih tekih; tudi na maratonu v Münchnu je že sodeloval in odtekel to dolgo progo. Florjan Zelko zelo dobro igra s svojim moštvom košarko. David Kranjčan pa tekmuje v plavanju, kjer je v svojem starostnem razredu dosegel že izredno dobre rezultate in uvrstitve na najrazličnejših tekmovanjih na Bavarskem. Za to je dobil v sredo, 19. novembra, skupaj s še 18 dekleti in 17 fanti v znak priznanja za posebne dosežke v mladinskem športu veliko srebrno medaljo mesta Ingolstadt. Medaljo mu je izročil nadžupan, dr. Alfred Lehmann. Vsem trem čestitamo, se zahvaljujemo za njihovo pomoč v župniji in vabimo še k nadaljnjemu sodelovanju.

KÖLN

70 let Terezije NEDELKO

V župnijski skupnosti v Kölnu so se oktobra veselili visokega življenjskega jubileja njihove požrtvovalne faranke Terezije NEDELKO, rojene Benko, ki je praznovala svoj 70. rojstni dan. Rojena je bila v kmečki družini v majhni vasi Andrenci v Slovenskih goricah. Njena mladost ni bila lahka. Oče je bil invalid iz prve svetovne vojne in je, ko je bila stara 10 let, za posledicami poškodb iz tistih težkih let, umrl. Mati je tako ostala sama s štirimi otroki in življenje je postalo še težje. S 16 leti se je osamosvojila in odšla s trebuhom za kruhom. Kot gosposinjka pomočnica je kar nekaj let delala pri mnogih družinah v Mariboru, Ljubljani, pot pa jo je za štiri leta zanesla celo v Beograd, kjer je dobila službo pri takratnem slovenskem ministru Bratužu.

Življenje se ji je obrnilo na bolje, ko je spoznala fanta, ki je bil že nekaj let zaposlen v Nemčiji. Ljubezen ju je združila v zakonsko skupnost in tako je z njim leta 1964 odšla na delo v tujino. Eno leto sta živela v Gladbachu, tam se jima je rodila

tudi edina hčerka Andreja. Nato se je družina preselila v Wuppertal, kjer živijo še danes. Ko je hči odrasla, si je tudi Terezija poiskala primerno zaposlitev. 18 let je delala v tekstilni tovarni, kjer si je zaslužila skromno pokojnino. V tem času so si s skromnimi prihranki zgradili hišo v domovini, saj sta z možem po upokojitvi načrtovala, vrnitev v Slovenijo. Vendar se je zgodilo drugače. V novem kraju si je pridobila mnogo prijateljev in tako sta z možem hišo v domovini prodala. »Moja mladost ni bila z rožicami postлана, lepše mi je bilo v zrelih letih in župnijska skupnost, v kateri sem zdaj, mi je pomagala lajšati vsakdanje tegobe življenja. Zato bom ostala kar tukaj in skušala s kakšnim dobrim delom pa tudi z molitvijo in kakšno žrtvico podpirati našo farno skupnost,« je še dejala srečna slavljenska v pogovoru z župnikom Martinom, ki jo večkrat obišče, prinese Našo luč, se z njo po domače pogovori in ji odpre košček domovine, ki jo tudi Terezija, čeprav je morala že zgodaj od doma, še vedno z veliko ljubeznijo nosi v svojem srcu. Slavljenci iskreno čestitamo in ji

S. G. Terezija Nedelko z možem Francem in hčerko Andrejo

želimo še veliko mirnih, zdravih in srečnih let.

MANNHEIM

Zvonovi so zapeli po slovensko

Po navdušenju za nabavo bronastih zvonov Slovenija gotovo prednjači pred Nemčijo. V zvoniku marsikatere cerkve v Mannheimu namreč še vedno visijo železni zvonovi. V oktobru je cerkev Kristusa Kralja v Mannheimu stare železne zvonove, narejene po prvi svetovni vojni, zamenjala s štirimi bronastimi. Pripravili so veličasten sprejem, zvonove so peljali z dvema traktorjema po glavnih ulicah župnije, spremljala jih je godba, različne stanovske uniforme, gasilci in pevski zbori. Tudi blagoslov je bil slovesen, vendar bi vse slovesnosti izzvenele v prazno, če ne bi na slovesnost prišli vrhniški »pinkarji«, kot pritrkovalcem pravijo na Vrhniki. Zvonovi namreč še niso imeli kembljev in so zazvonili šele mesec po blagoslovu. Vrhiški pinkarji pa se niso dali zmotiti in so pritrkavali s pomočjo lesenih kladiv, ki so jih za vsak primer pripeljali s seboj. Ko so jih na večer pred posvetitvijo obesili pred

cerkvijo, so jih pinkarji takoj preizkusili in vzbudili veliko pozornost. Navdušeno so jim zaploskali. Po prazniku pa mi je marsikdo priznal, da brez njih ne bi bilo prave slovesnosti. Zlasti mladina in otroci so pokazali precej zanimanja za to slovensko umetnost. Izkazalo se je, da bi se lahko tudi Nemci hitro naučili, če bi imeli priložnost. Nekaj otrok že cel mesec na dva stara zvonova, ki sta na tleh, poskuša posnemati pritrkovanje.

Vrhničani in Štajerka, ki je bila z njimi, pa so pripravili še eno presenečenje: po maši so delili znani vrhniški kruh, sir, salamo in odlično špehovko, iz sodčka pa so točili štajersko vino. Naval k njihovi mizici je bil tolikšen, da kar nekaj časa niso več mogli do zvonov, da bi še po maši izvabljali pesem iz njih.

Odhod v večnost

je bil za Franceta Prešerna odrešujoč. Od možganske kapi zadet je skoraj negiben in brez besed, a z močno voljo po življenju prenašal še drugo zahrbtno bolezen. Le žena Dragica, ki je zanj požrtvovalno

Pokojni France Prešern

skrbela, je razumela njegove neme poglede.

Rodil se je pred dvainsedemdesetimi leti v Žalovčah pri Šmarjeških Toplicah. Ker doma ni bilo prostora za vse, je že leta 1962 z ženo Dragico odšel v Nemčijo. Že po nekaj letih pridnega dela sta si kupila manjšo staro domačijo in si postavila novo hišo. Poleg nje sta obnovila še staro, tako da sta tudi obe hčeri z družinama lahko ostali doma.

Pokojni France je bil vesele narave, od katere se ni poslovil niti potem, ko ga je bolezen že napadala. Rad je pel, kot vsi ljudje iz okolice Šmarjete, ki slovijo po tem, da poznajo mnoge narodne pesmi, ki so drugod že šle v pozabo. Najbolj mu je bila pri srcu pesem »Njav čez izaro«, ki ga je spominjala na dom. Otožna melodija te pesmi se je oglasila tudi na njegovem pogrebu, pri katerem se je zbralo mnogo slovenskih in nemških prijateljev. Od njega se je z govorom poslovil predstavnik nemškega prosvetnega društva, v katerega zboru je pokojni France sodeloval. Z nemško in slovensko molitvijo ter slovensko

Vrhniški pritrkovalci v Mannheimu

pesmijo smo ga položili v grob, kjer bo čakal vstajenja. Naj se pri Bogu spočije od svojega truda in trpljenja.

Janez M.

MÜNCHEN

Adventno duhovno obnovo v naši fari je od 28. do 30. novembra vodil jezuitski pater Tone Bole iz Ljubljane.

Poglobili smo se v tri klasične božične teme: angelovo oznanjenje, Jezusovo rojstvo in obisk modrih. P. Tone nam je v svojih nagovorih razkril zgodovinsko ozadje teh evangeljskih dogodkov in odprl iztočnice, ki zadevajo naš konkreten odnos do Boga. Njegove misli smo poglobili v razgovoru po skupinah. Sodelujoči so živahno sodelovali in s svojimi spoznanji, izkušnjami in doživetji obogatili drug drugega.

Drugi del našega poglobljanja pa je bil namenjen medsebojni komunikaciji v družini, na delovnem mestu in sploh v našem socialnem okolju. Opozoril nas je na nekatere vidike našega občevanja, ki pripomorejo k boljšemu medsebojnemu razumevanju. Vsak potrebuje besede potrditve, znakov medsebojne

pozornosti in naklonjenosti, pogovora in samo njemu posvečenega časa. Upoštevati moramo nebesedne znake sporočanja. Vživeti se v sogovornika, ga skušati razumeti, a ostati pristen in neponarejen, je velika naloga za vsakogar, ki želi izboljšati stike s svojim okoljem.

P. Bole nam je najbolj segel do srca s svojimi pridigami. Govoril je res iz življenja. S slikovitimi primerami nam je razložil Jezusovi priliki o bogatem mladeniču in izgubljenem sinu ter opisal zgodovino odrešenja. V ravnanju mlajšega in starejšega sina ter bogatega mladeniča je lahko vsakdo odkril sebe. V drži dobrega očeta, ki ima odprto in ljubeče srce za svoja sinova, smo videli podobo krščanskega Boga. Spoznali smo, da je v teh primerah skrita vsa človeška psihologija. Sporočila prilik nas spodbujajo h kakovostnejšim odnosom. Zavedamo se, da vedno ni lahko vzpostaviti prave komunikacije, vendar je trud zanjo edina pot v srečno življenje.

Popravek

V prispevku o poroki Claudije in Marka Lotriča v prejšnji številki Naše luči nam jo je zagodel tiskar-

ski škrat. Poročna priča nevesti Claudiji je bila Stefanie Škrabl. Za napako se iskreno opravičujemo.

+ Albina Pugar, roj. Kambič.

Doma je bila v Gribljah, v župniji Podzemelj, občina Črnomelj, kjer se je rodila 12. januarja 1949. Družina je bila velika, saj ima pokojna še tri brate in pet sester. V Nemčijo je prišla januarja 69 kot dvajsetletno dekle in se zaposlila pri Siemensu v Münchnu. Tu se je spoznala z Ivanom Pugarjem in leta 1970 sta se poročila v Laškem pri Celju. Kmalu se jima je rodil otrok, ki je že po nekaj mesecih umrl zaradi tumorja v glavi. To je mlada zakonca hudo potrlo. Potolažil pa ju je drugi otrok, sin Robert, ki skupaj s svojim očetom žaluje za pokojno mamo.

Kasneje je gospa Albina našla delo v trgovini Hertie v središču mesta ob glavni železniški postaji. Tu si je zaradi svoje natančnosti in poštenosti pridobila pri vodstvu veliko zaupanje in kmalu prevzela glavno odgovornost v skladišču. Skupaj s svojim možem je obvladovala široko paleto prodajnih artiklov in dobaviteljev.

Udeleženci adventne duhovne obnove

Leta 2001 je zbolela in bila takoj operirana. Zdravljenje je po začetnih zapletih kar dobro napredovalo, vendar se je že po krajšem času ponovil napad bolezni. Zdravljenje je nato zahtevalo dolgotrajne in različne terapevtske postopke, ki so ji pili življenjske moči. Ves čas je zanj skrbel mož Ivan, še posebej zadnji čas, ko je bil že upokojen in se ji je dan za dnevno posvečal v strežbi in moralni opori. Zdravniška znanost ni mogla drugega kakor blažiti bolečine s kemoterapijo in tabletami. Umrla je 29. oktobra 2003 v Münchnu v 55. letu starosti in bila pokopana v družinskem grobu v Laškem ob svojem prvem otroku.

Naj ji bo nebeški Oče milostljiv. Iskreno sožalje v veri v večno življenje izreka njenim najbližjim in vsem sorodnikom slovenska katališka skupnost iz Münchna.

STUTTGART

Biblični seminar o Jobovi knjigi

Od 14. do 16. novembra 2003 se je 50 vernikov iz Stuttgarta in okolice udeležilo bibličnega seminarja, ki je potekal v Schrambergu blizu Rottweila, v Schwarzwald.

Seminar je uspešno in na zanimiv način vodil priznani biblicist in koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak. Že v petek zvečer nas je uvedel v vprašanje, ki ga postavlja Jobova knjiga: zakaj trpljenje? Zakaj je Bog želel preizkusiti pravičnega Joba s hudim fizičnim in duhovnim trpljenjem?

To so vprašanja, ki se slej ko prej postavijo vsakemu človeku. Po Jobovi poti smo hodili in skupaj razmišljali o božjem usmiljenju in odpuščanju, o možnem človekovem odgovoru: da Boga prizna tudi sredi največjega trpljenja ali ga enostavno zavrne in obdolži, da ni pravičen.

V soboto smo poleg skupnega dela imeli tudi delo po manjših skupinah. Pet skupin je ob svetoписemskih tekstih razmišljalo in poglobljalo odnos Boga do človeka in odnos človeka do Boga. Predavatelj nas je tako lepo in globoko uvedel v svetoписemsko doživljanje življenja, da je tudi delo po skupinah kar samo steklo. V zanimivih poročilih o pogovorih po skupinah je prišlo do izraza, kako je Job praktično v vsakem človeku: njegovo zaupanje v Boga kot pravičnega in dobrega sodnika, nje-

govi dvomi v trenutkih največje preizkušnje in končno njegova predanost Bogu življenja, ki daje in jemlje kot On ve, da je za vsakega dobro in prav. Vsaka skupina se je nato spremenila tudi v liturgično skupino in pripravila del maše, ki smo jo imeli ob sklepu dneva. Lepo in globoko smo jo doživeli, saj je bila kot mozaik razmišljanj in doživljanj, ki so nas spremljala na seminarju.

Nismo še vedeli, da je za enega od nas bil to zadnji dan zemeljskega življenja. Po skupni družabnosti, kjer je prišlo do izraza veselje in navdušenje, da smo lahko skupaj kot skupnost bratov in sester, je v noči od sobote na nedeljo Bog k sebi poklical 67-letnega Stanka Bukovška. Še do zadnjega je z nami pel pesmi, bil zelo dobro razpoložen, pripovedoval šale. Ko je odšel k počitku, ga je zadela srčna kap. Kljub hitremu zdravniškemu posegu ni bilo več pomoči. Umrli je v navzočnosti žene Angelce, ki je tudi bila z nami na seminarju in v krogu prijateljev in sovornikov. Dobesedno se je »preselil« iz zemeljskega življenja, ki ga je še zadnji dan v polnosti doživljal, v nebeško življenje. Ganljive so bile molitve ob umrlem telesu: jutranje

Udeleženci mladinskega seminarja v Schrambergu-Schwarzwald, od 21. do 23. novembra 2003.

Na mnoga leta ... gospod župnik Zvone

hvalnice, nato pa evharistična daritev zanj, ki jo je daroval škof dr. Jurij Bizjak. Poudaril je, da nas je pravzaprav Stanko zbral na tem srečanju in nas s svojim tihim prehodom v večno domovino še bolj uvedel v Jobovo knjigo, ki je pričevanje za Boga življenja, za tistega Boga, ki je vreden našega popolnega zaupanja.

Z dvema pečatoma je bil zaznamovan naš drugi biblični seminar v tem letu: s pečatom poglobljenega doživljanja Božje besede ob Jobovi knjigi in s pečatom smrti oziroma vere v večno življenje. Vsi, ki smo se udeležili tega seminarja, smo ostali zaznamovani s skrivnostjo življenja in smrti. Prave duhovne vaje, ki nas bodo še dolgo spremljale na naši življenjski poti.

Mladinski seminar: pesem in prijateljstvo

Že teden pozneje, od petka, 21., do nedelje, 23. septembra, se je nad 60 mladih v istem kraju, v Schrambergu v Rottweilu, udeležilo mladinskega seminarja, ki je potekal v znamenju pesmi in prijateljstva. Skupaj smo pripravljali mladinsko glasbeno mašo *Pesem*

tisočerih zvonov, ki smo jo nato, na praznik Kristusa, Kralja veseljstva, v nedeljo, 23. septembra, kot slovesen sklep seminarja prepevali v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu. O tem dogodku si lahko več preberete na mladinski strani te številke Naše luči.

Zlata maša g. Cirila Turka

Na prvo adventno nedeljo, 30. novembra 2003, je župnijska skupnost v Stuttgartu obhajala posebno slovesno zahvalno slavlje: zlato mašo g. Cirila Turka, dolgoletnega župnika v Stuttgartu. Slavje je potekalo v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu.

Zlatomašnik C. Turk po maši v krogu duhovnikov, strežnikov in narodnih noš

Zlatomašnik Ciril Turk je bil v dobri formi, ob njem so bili pri oltarju delegat za slovenske izseljence, mons. Janez Pucelj, župnik Marjan Bečan iz Münchna, župnik Roman Kutin iz Augsburga in sedanji župnik v Stuttgartu, dr. Zvone Štrubelj. Lep venec ministrantov, narodnih noš in številni verniki, ki so na slavlje prišli od Schwarzwalda, Reutlingena, Heilbronna, Göppingena, Böblingena, Schorndorfa, Schwäbisch Gmünd in Aalena. Že dolgo ni bilo v župniji zbranih toliko ljudi. Že dolgo nas ni tako globoko objel občutek hvaležnosti za vse dobro, ki nam ga Bog daje po svojih služabnikih duhovnikih.

Prav v to smer je izzvenela lepo pripravljena in domišljena homilija mons. Janeza Pucelja. Zaradi aktualnosti razmišljanja o liku duhovnika včeraj in danes smo posvetili tej temi več pozornosti na duhovni, šesti strani januarske številke Naše luči, ki obravnava dogodke iz življenja Cerkve. Priporočamo, da si razmišljanje preberete.

Med prvo in drugo kitico pesmi Zlatomašnik, bod' pozdravljen je slavljenca in zbrano skupnost nagovoril podpredsednik ŽPS, Štefan Fabčič, na oltar pa so prinesli lepo spleten in za to

priložnost pripravljen adventni venec z zlato svečo, ki je skupaj z našimi srci zagorela ob začetku adventnega časa. V uvodnem pozdravu je zlatomašnik pozdravil navzoče in na kratko orisal svojo duhovno pot med rojaki v Nemčiji. S preprostimi in izbranimi besedami nas je uvedel v slavlje Gospodove daritve, kateri se pridružuje tudi daritev in darovanje vsakega Kristusovega duhovnika. Med mašo je prepeval moški pevski zbor Domači zvon pod vodstvom organista Damjana Jejčiča, ljudsko petje je ob spremljavi orgel vodila sestra Mateja Rezar. Po obhajilu se je v lepi molitvi liturgična sodelavka Marija Petrič Bogu zahvalila za vse dobro, s katerim je po duhovniku Cirilu Turku Bog obdaril župnijsko skupnost v Stuttgartu. Slovesno smo zapeli pesem Hvala večnemu Bogu. Nato so sledile čestitke in prinašanje daril: številne podružnice velike stuttgartske župnije so po predstavnikih gospodu Turku izrazile hvaležnost za dolgoletno požrtvalno delo, prav tako ga je s posebnim darom počastilo SKD Slovenija Stuttgart.

Po sklepnem blagoslovu, skupinski sliki pred oltarjem in slovesno pesmijo Marija skoz' življenje smo praznovanje nadaljevali v dvorani pod cerkvijo. Po zdravici je slavljenec predvajal video kaseto, ki prikazuje življenje rojakov na Württemberškem od prvih začetkov do devetdesetih let. Zanimiv in za zgodovino dragocen dokument, ki nam pove, kako je duhovnik poslan k ljudem in za ljudi. Mnogi udeleženci slavja so se prepoznali na filmu, res nekaj desetletij mlajši in živahnejši. Po ogledu videa smo v veselem vzdušju skupaj večerjali in prepe-

Dušanka in Thomas Kohrs sta si obljubila zvestobo.

vali. Slavlje bo še dolgo duhovno bogatilo vse, ki so se ga udeležili.

Slovenski božič in obisk sv. Miklavža

V soboto, 6. decembra, na dan sv. Miklavža, smo imeli v gosteh mladinski pevski zbor Stanka Premrla iz Šembida, Podnanosa. Pri sveti maši ob 15. uri so sodelovali s petjem, nato pa nam predstavili Tomčevo kantato Slovenski božič. Za številne mlade družine in otroke, ki so prišli na miklavževanje, je bila spevoigra, ki je melodično tako preprosta, slovensko obarvana in dinamična, novo doživetje božiča »po slovensko«. Štirideset mladih pevcev iz Primorske je s svojim nastopom osvojilo srca rojakov in jih za trenutek popeljalo v slovensko notranje svetišče, kjer zadone melodije duše in srca. Po kantati je otroke obiskal sv. Miklavž, ki je bil prav tako uglašen na pričakovanje božične skrivnosti. Ker dvorano pod cerkvijo sv. Konrada v Stuttgartu prenavljajo, je Miklavž obiskal otroke v cerkvi.

Še posebej odmeven in zanimiv konec Miklavževega dneva se je odvijal na prostem, na božičnem trgu, na Weihnachtsmarktu pred

rotovžem, v središču stuttgarta. Zbor iz Slovenije je nastopil med živ-žavo množico ljudi, ki je slovenski pesmi z zanimanjem prisluhnila. Naslednji dan, v nedeljo, 7. decembra, so mladi oblikovali mašo v Böblingenu in po maši predstavili del kantate Slovenski božič. Skupnost iz Böblingena se je nato zbrala v bližnji dvorani na skupnem kosilu in družabnosti.

Poroka

V soboto, 9. avgusta 2003, sta se v Talheim-Haigernu blizu Heilbronna poročila Dušanka in Thomas Kohrs. Zvestobo sta si obljubila na odprtem, sredi čudovitih vinskih goric. Čestitamo in želimo veliko sreče, božjega blagoslova in medsebojne zvestobe.

Slovo od Stanka Bukovška

»Tudi vi bodite pripravljeni, zakaj ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov.« Ob uri, ki je ni nihče pričakoval ... ko se je sobota prevesila v nedeljo, je Sin človekov poklical k sebi dragega očeta, moža, sorodnika in prijatelja Stanka. Na bibličnem seminarju v Schwarzwald, potem, ko je po spretni in globoki razlagi Jobove knjige predavatelj in škof iz Kopra, Jurij Bizjak, nam vsem, ki smo bili

Stanko Bukovšek, ko je 10 ur pred smrtjo zagledal nebeško gospo v novi luči.

navzoči, risal čudovite božje načrte, načrte usmiljenja in dobrote, načrte preizkušenj in trpljenja ... potem, ko nas je pripravljaj, kako Bogu do konca in do zadnjega diha zaupati, se mu predati ... potem, ko je Stanko z nekaterimi po kosilu odšel na hrib molit v Marijino kapelico ... potem, ko smo bili pri doživeti skupni maši in skupnem obhajilu ... potem, ko nas je zvečer združilo pristno veselje, slovenska pesem in šale ... potem, ko smo razigrani odšli k počitku ... Takrat je prišel trenutek, ki je pokojnega Stanka zazibal v večno življenje. Po tako polnem, bogatem in veselem dnevu se je njegovo zemeljsko življenje spremenilo v nebeško. Najverjetneje so bile prve Stankove besede ob prihodu k Bogu besede pravičnega služabnika Joba. »Zdaj vem, da moj Odrešenik živi ... in jaz zdaj živim z njim! Jaz sam ga vidim, moje oči ga gledajo ...« (Job 19,1.23-27).

Stanko Bukovšek se je rodil 13. novembra 1936 na Kalobju pri Celju. Pri župniku Rudolfu Jermanu je dolga leta ministriral in sta bila, tudi potem, ko je bil Stanko že v Nemčiji, v pristrčnem stiku vse do

Pokojni Boris Ferenčak

duhovnikove smrti. Bil je zaposlen v pekarni Štore. V Nemčijo je prišel ilegalno leta 1957 in se je najprej za dve leti zaposlil v rudniku Altenessen. Ob prihodu v Baden Württemberg je naprej delal kot poklicni šofer pri različnih podjetjih. Leta 1962 se je preko Naše luči spoznal s sedanjo ženo Angelo, ki je doma iz Opčin pri Trstu. Leta 1964 sta se poročila. Po petih letih se jima je rodil sin, čez dobro leto pa še trojčki, še trije sinovi.

Stanko je bil ljubeč in zvest mož in dober oče otrokom, za kar se mu njegova družina iskreno zahvaljuje. Prav tako tudi naša župnijska skupnost. Leta 1970 se je zaposlil pri mestnem podjetju v Stuttgartu, kjer je ostal celih 26 let, najprej kot šofer tovornjaka za red in snago. Kasneje je nadaljeval delo kot vratar pri istem podjetju do upokojitve leta 1996. Od tedaj naprej sta z ženo Angelco v Plieningu, v stanovanju, ki sta si ga dokupila, živela mirno in srečno življenje, vse do smrti, do nedelje, 16. novembra. Umrl je v starosti 67 let v skupnosti, na seminarju v Schwarzwald. Do konca, do zadnjega večera je bil dobre volje, pel je in razveseljeval ljudi s šalami. Od njega smo se z občutenim pogreb- nim slavljem poslovili v petek, 21.

novembra, v župnijski cerkvi s sve- to daritvijo in nato na pokopališču v Plieningu blizu Stuttgarta. Ženi Angelci in sinovom ter sorodnikom izrekamo sožalje in izražamo krščansko solidarnost.

Š V E D S K A

Pogreb: Đuro Sentivanski je bil po rodu Makedonec in Slovenec, ki pa ga je življenjska pot pripeljala v Slovenijo, kjer je prejel slovensko državljanstvo in tudi po srcu je čutil, da je Slovenec. Žal ni bilo priložnosti, da bi človek imel kaj več časa, da bi se z Đurom pogovarjal in tako zvedel kaj več o njegovem življenju, kdaj je med drugim tudi prišel na Švedsko in podobno. Ko je Đuro nosil težki križ bolezni, so njegovi, posebej verna Anđelina iz Helsingborga, poklicali slovenskega dušnega pastirja Zvoneta, ki je trpečemu Đuru podelil poslednje maziljenje. To se je zgodilo v začetku meseca maja, po slovenski sv. maši v Helsingborgu, ko je bolnik z veseljem pričakoval duhovnika. Opravil je lepo življenjsko sv. spoved in z globoko vero prejel sv. zakramente. Vse to mu je dalo novih moči, da je svoj križ prinesel do konca, na vrh kalvarije. Doživel je svoj Veliki petek, zato naj se mu življenje v večnosti spremeni v polnost sreče in gledanja Boga, po katerem hrepeni na nek način sleherno človeško srce.

Katoliški pogreb pokojnega Đura je bil 28. julija 2003 v Helsingborgu. V času dopusta je bil

slovenski duhovnik opozorjen na osmrtnico v Večeru in tako je danes tudi ta dogodek zapisan času.

Naj pokojni Đuro v švedski zemlji počiva v miru in naj si spočije od svojega truda. Nebeški Oče naj mu bo mili Sodnik, istočasno pa tudi bogati plačnik za zvestobo Kristusu in njegovi Cerkvi.

Sorodnikom pokojnega Đura v Mariboru in drugod v Sloveniji, kakor tudi vsem njegovim prijateljem v Helsingborgu iskreno sožalje. Ohranimo pokojnega brata v Kristusu v naših molitvah in spominjamo se ga tudi pri sv. mašah.

vaš Zvone Podvinski

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Večkrat poslušam napotek: »Trudite se, da boste kot predstavnik Cerkve sodoben in blizu ljudem.« V zadnjem času temeljito pretehtavam vprašanje, kako čim bolj učinkovito pristopati do ljudi, obenem pa pokazati, da je evan-

Glavnina šefov martinovanja v Zuchwillu Ivan, Žiži in Janez

gelij že tako ali tako večno sodoben, ker v jedru človek ohranja vedno enako hrepenenje po sreči, po vstopu v neizmerno bogastvo večnega življenja. Evangeliju torej ne moremo nič odvzeti in mu nič dodati, moramo ga v celoti resno jemati in živeti. Prav tako tudi Cerkev, ker je Cerkev eno s Kristusom.

Moderni pa smejo biti načini našega povezovanja in medsebojnega bogatenja. Eno takih sredstev je tudi svetovno omrežje (internet). V njem se sicer skriva veliko nevarnosti, prav tako pa marsikaj dobrega. In v to dobro se

poskušamo vključiti tudi mi. Naša Slovenska misija si je končno utrla pot v te vode in v mesecu decembru je zaživela njena spletna stran (www.slomisija.ch). Vabljeni ste, da jo obiščete in na njej poiščete tudi kaj zase. Na spletni strani Slovenske misije bo odslej dosegljivo tudi naše mesečno župnijsko glasilo Kažipot.

LUGANO

Slovenska skupnost v italijanskem delu Švice je že od vsega začetka precej odmaknjena na področju Slovenske misije in zato nekoliko

Folklorna skupina Encijan iz Oltena

Po dolgem času spet slovenska maša v Luganu (Ticino)

zapostavljena. Tu je bilo slovensko bogoslužje le enkrat do dvakrat letno. Za to si je zelo prizadeval prof. Dušan Pertot, ki je želel, da bi mogli poživiti dušno oskrbo Slovencev v kantonu Ticino. Sploh še, ker so v zadnjem času slovenske maše popolnoma ugasnile. Še v mesecu septembru, ko je bil gospod Pertot hudo bolan, me je iz bolnišnice klical, da bi končno nekaj uredili v zvezi z mašami. Nekaj dni za tem je žal Gospod tega zavednega in plemenitega Slovenca že poklical v večnost. Naj mu bo bogat plačnik za obilje dobrih

del, ki jih je storil v blagor naših rojakov.

Z gospodom Pertotom je ugasnila moja zadnja vez z italijanskim delom Švice. Vest pa mi ni dala miru. Na slepo srečo sem na vse poznane naslove razposlal pismo z napovedjo slovenske maše na prvo adventno nedeljo. Dogovoril sem se s sestrami kapucinkami v Luganu, da nas sprejmejo v svojo cerkveno in se odpravil na pot. Drug za drugim so se ob uri začeli zbirati naši rojaki. Prve besede so izzvene v duhu: »Bogu hvala, da nas niste popolnoma pozabili.«

Po maši je gospa Marica Uršič vse navzoče povabila na svoj dom in nas bogato pogostila. Trenutki prijateljskega klepeta pa so bili tudi priložnost za pomemben dogovor: odslej se dobimo pri slovenski maši v Luganu vsako četrto soboto v mesecu ob enajstih dopoldne. Seme je padlo v dobro zemljo in na obrazih sem mogel prebrati, da ga bodo vsi prizadevno negovali.

Polnost vere, upanja in veselja vam vošč!

župnik David

Predsednik Društva dr. France Prešeren iz Liechtensteina Miran Klasinc je od gospoda konzula Ciraja sprejel društvu podeljeno državno priznanje ob deseti obletnici.

OZVANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

STUTT GART

Svete maše v januarju 2004

STUTT GART, sv. Konrad: 1. januarja skupaj z nemško župnijo ob 17. uri; 11., 18. januarja ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 4. januarja ne bo maše, župnik je z mladimi v Sloveniji.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 11. januarja ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 18. januarja ob 9. uri.

AALEN, sv. Avguštin: 17. januarja ob 17. uri.

HB-BÜCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 24. januarja ob 17. uri.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 25. januarja ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 25. januarja ob 17. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. STUTT GART: v mesecu januarju bo šola: 10. in 24. od 10. do 12. ure v Slovenskem domu.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: januarja ni maše, vabljeni v Pfullingen v soboto, 10. januarja, ob 16.45.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 10. januarja ob 16.45.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Na silvestrovo, 31. decembra 2003, bo zahvalna sv. maša v dvorani SKG Gablenberg ob 18. uri, nato silvestrovanje. Prijave v Slovenskem domu.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu: 8. in 22. 1. 2004 od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

»Lezi na hrbet! Svinja bela!« je brnil partizan na tleh ležečega fanta in nato velel psu, naj ga čuva. Pes se mu je renče vzel na prsi in legel nanj, tako da mu je gobec počival na fantovem vratu. Komaj se je bogoslovec premaknil, že je zverina zarenčala. Ležala sta prav blizu mene.

Kasneje, pol življenja kasneje, sem izvedel, da je bilo tistemu mlademu bogoslovcu iz Loma ime Tone in da se je pisal Perne. Predno je stopil v Misijonsko družbo in nato v bogoslovje, je deloval apostolsko kot mladeč v dijaški Katoliški akciji. Pri domobranci je bil bolničar.

Partizana sta svoje »zasliševanje« s tem končala. Skupaj z ostalimi, ki so opravljali isti posel na drugih koncih našega štirikota, sta odšla pogledat, kako se »zabavajo«, tako sta rekla, tovariši z domobranskimi oficirji, ki so jih imeli zaprte v neki baraki. Ko smo slišali, da so odšli, smo se oddahnili. Zavladata je tišina, le prav blizu sem še poslušal renčanje psa na ubogem bogoslovcu, dokler me ni premagal spanec.

Še enkrat sem videl naše oficirje. Ne spomnim se, če je bilo naslednji dan ali dan kasneje, ko so jih peljali mimo nas čez dvorišče. Bili so pretepeni, zabuhlih obrazov, podplutih oči ... Nekateri so šepali. Gledali smo jih. Mnogi od njih so se ozrli po nas. To so bili naši častniki – a nikogar nisem mogel prepoznati po obrazu.

Molče smo se gledali. Bilo je slovo brez besed.

Tisto prvo noč so nas po »zasliševanju« pustili pri miru. Mene ni nihče poklical. Čeprav sem čutil ob sebi telesa svojih tovarišev, sem imel občutek, kot da bi bil sredi sveta – sam.

Če pomislim nazaj, na tisti ali pa morda že na naslednji dan, se spomnim, da mi je nek mlad partizan vzel čevlje, ki so bili boljši od njegovih. Tako sem se znašel s parom pošvedranih, strganih čevljev brez vezalk, ki so me žulili na vseh koncih. Ko mi je fant porinil tisti par čevljev in si natikal moje, me je »potolažil«, da so zame še tisti predobri, saj jih tako ne bom dolgo nosil. Nekdo izmed gledalcev mi je vrgel košček vrvice, da sem si privezal škarpe na nogo. Ne spomnim se natančno, kdaj je to bilo, a zgodilo se je skoraj mimogrede, neznansko hitro, kmalu po prihodu v taborišče.

Spomnim se tudi nekega srbskega partizana, ne vem, od kod se je vzel, ki je nad nami preklinjal in bentil tako, da se moram ob misli nanj kljub prestanemu strahu nasmehnuti. Kričal je zdaj na enega, zdaj na drugega: »Prokleta kurba bela! Jebem ti majku tvojo domobransku, oca tvojog domobranskoga, sestru tvoju domobransku, fišeklje tvoje domobranske, puško tvojo domobransku, kučni broj i sve po spisku!« A kolikor sem lahko videl, ni udaril nikogar.

Po prihodu nismo imeli več stika s Srbi, ne z vrnjenimi ne s partizani. Imam vtis, da jih je bilo v našem taborišču le majhna skupina. Vrnjenci so verjetno končali tako kot večina domobrancev, a ni bilo slišati, da bi se njihovi rojaki nad njimi znašali, kot so se slovenski partizani nad nami. Groza me je bilo rojakov, Slovencev, ki so divjali nad nami in preklinjali v sovraštvo do Boga.

Zjutraj so nas premestili na drug del dvorišča, bliže ograji. Od tam sem gledal osvetljene vrhove Karavank. Kako so bile lepe! Po sinjem nebu je brnelo srebrno letalo. Svobodno je bilo ... Spomnim se, kako mi je bilo ob pogledu na letalo, tam visoko v zraku, bridko pri srcu. Zazdelo se mi je, da mora biti nepopisno lepo živeti v svobodi.

*Na zdravje Slovencev
v Ženevi*

Imeli smo toliko prostora, da smo lahko sedeli na peščenih tleh. Tudi do latrin, ki so bile v bližini, so nas pustili. Niso nas motili. Nekaj mašnih knjižic, ki so ostale skrite po žepih in nahrbtnikih, je krožilo od rok do rok. Čakal sem, kot vsi, da pridem na vrsto. Zdelo se mi je kot nekak obred. Molitvenik je bil zaznamovan pri molitvah za smrtno uro. Zmolil sem, še enkrat obudil kesanje in dal knjižico naprej. Vsi, brez izjeme, tudi najbolj razposajeni in veseljaški med nami so se vdano in z zaupanjem pripravljali. Mislim da sem takrat zadnjikrat videl nekatere prijatelje iz čete za zvezo. Spomnim se Požuna in Brajdih, visokošolca, ki sta v četi spala na pogradu nad mano. Bila sta prijatelja, razgledana, duhovita in vesela, da je bilo prijetno v njuni družbi. Oba sta bila globoko verna in tega nista skrivala. Tudi zdaj, ko sta se pripravljala na smrt, sta stala skupaj. Bila sta zbrana in spokojna, kot da bi v duhu že živela v drugem svetu. Pred očmi imam tudi Povšeta, rojaka iz Most. Bil je nekaj let starejši od mene, tihe, mirne narave. Tudi zdaj se je sam zase, v miru pripravjal. Nismo govorili. S pogledi smo se srečevali in se razumeli.

Potem so nas spet porazdelili v manjše skupine. Našo so odvedli za eno od barak, medtem ko so prvo skupino postrojili sredi dvorišča za preiskavo. Skrbelo nas je, kaj iščejo. Orožja že dolgo ni imel nihče. Nekdo je ugibal, da nam bodo verjetno pobrali dokumente. Nekateri so pričeli stikati po žepih in na majhne koščke trgati razne izkaznice. Ne spomnim se, če sem sam imel kaj takega pri sebi pa tudi ne, če sem tako kot večina tudi jaz grebel s prsti v peščena tla, da bi prikrikl scefrane papirčke. Nekateri so jih prežvečili in požrli. Nič posebnega ni bilo na izkaznicah, a videli smo, da huje pretepajo tiste, za katere vedo, kdo so. Sonce je bilo že visoko, ko smo prišli na vrsto za preiskavo.

Postrojili smo se v dve vrsti in pričela se je preiskava, združena s priložnostnim pretepanjem. Morali smo poklekčiti in zložiti na pesek pred sebe vse svoje imetje. Spraznili smo žepa in nahrbtnike ter čakali, da pridejo preiskovalci do nas. Preiskovati so pričeli na drugem koncu vrste, daleč od mene. Nisem mogel ugotoviti, zakaj so ene topli, drugih pa ne. Morda ni bilo nobenega razloga. Kasneje sem slišal, da so bili povod za divjanje največkrat molitveniki in rožni veneci, ki so jih našli pri fantih.

Partizani so se pomikali sistematično od enega do drugega, prebrskali kupčke imetja, pokradli vse, kar je bilo kaj vredno in spraševali kot vedno, od kod smo, kje smo se borili, kaj smo delali.

V prvi vrsti precej pred mano je stal Ivo Prijatelj, mlad dijak, ki ga prej nisem poznal. Strašno je bil pretepen, ker ga je prepoznal neki sošolec. Pogumno se je držal prav kakor mnogi drugi, ki so jih do krvi pretepli. Jaz sem bil bolj proti koncu druge vrste in sem imel še posebne strahove. Ko sem stresel iz nahrbtnika pred sebe vso svojo ropotijo, sta padla na vrh vsega moja rumena zvezka. Eden je bil, kot že rečeno, moj dnevnik iz časa revolucije in domobranstva, v drugem pa sem imel zapisanih nekaj črtic. Če bi se kateremu partizanu zazdelo le polistati po njih, bi bilo z menoj konec. Ne zaradi mojih dejanj, marveč ker bi videli, kaj mislim o komunizmu in kdo sta bila moja brata, da o očetu ne govorim.

Preiskovalna skupina je prihajala vedno bliže. Klečal sem pred nahrbtnikom in kupčkom, kjer sta nad srjaco, robci, nogavicami, milom in ostalo drobnarijo žarela nesrečna zvezka. Le kam z njima? Postajal sem trd od strahu.

Ko sem tako na kolenih ves skrušen gledal, kako se skupina uniformiranih preiskovalcev sicer počasi, a neizprosno bliža, kako še precej daleč od mene pretepajo zdaj tega, zdaj onega, sem opazil, da pelje po dvorišču nekaj korakov za našo vrsto starejši nemški vojak, vojni ujetnik, samokolnico, polno smeti.

(Se nadaljuje)

Začetek sobotne slovenske šole v Stuttgartu

Luka pravi:

"Ko bom velik, bom zaslužil velik kup denarja."

Mamica in očka pripomnita, da je denar sicer pomemben za življenje, še bolj pa je pomembno, da je človek srečen. Luka ju debelo gleda.

OTROCI IN ODRASLI ŽELIJO BITI SREČNI. MODER JE TISTI, KI ZNA PRAV RAZLIKOVATI, KAJ PRIPELJE DO SREČE IN KAJ ZAMORI VESELO SRCE.

PRAVA MODROST JE IZBRATI PRAVE STVARI ZA SREČO.

Luka ni zadovoljen, čeprav ima cel kup igrač. Lučka je dobila samo punčko pa se od srca smeje. Zadovoljna je z majhnim darilom.

TUDI JAZ ZNAM ...

URA IZ KARTONA

1. POTREBUJEŠ KARTON PRAVOKOTNE OBLIKE

2. PREPOGNI KARTON TAKO, DA DOBIŠ KVADRAT

3. V KVADRAT NARIŠI KROG
V KROG NARIŠI URO

4. IZ KARTONA IZREŽI MALI IN VELIKI URNI KAZALEC

5. POTREBUJEŠ: 1. ŠE KOŠČEK PLUTE (LAHKO JE TO ZAMAŠEK) 2. IZREŽI DVA MAJHNA KVADRATKA IZ PAPIRJA 3. ŽEBELU

6. Z ŽEBLJEM PREBODI PO VRSTNEM REDU:
1. MALI URNI KAZALEC
2. KVADRATEK
3. VELIKI URNI KAZALEC
4. KVADRATEK
5. KARTONASTO URO
6. PLUTOVINASTI ZAMAŠEK

7. LAHKO JO POBARVAŠ DOBIŠ URO!

Prilagojeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

Simpozij pivovarnarjev iz vse Evrope. Med odmorom so udeleženci krenili v pivnico. Predstavniki pivovarne Heineken je naročil pivo heineken, predstavnik tovarne Goesser je naročil pivo goesser, predstavnik karlovske pivovarne je naročil karlovačko pivo, predstavnik pivovarne Union pa je naročil sola colo.

"Zakaj pa ti ne piješ piva?" so ga ostali začudeno vprašali.

"Če vi nočete piti piva, ga pa tudi jaz ne bom!"

"Dragi, ali je res, da so glodalci neumni in požrešni?"

"Ja, miška moja!"

Meščan kolovrati po podeželju in sreča kmeta z vprego.

"Koliko je do mesta?" ga vpraša meščan.

"Eno uro hoje," mu odvrne kmet.

"Se lahko peljem z vami?"

"Seveda, kar na voz se povzpnete!"

Meščan se povzpne na voz in se pelje s kmetom. Po uri vožnje meščan reče kmetu:

"Prej ste rekli, da je do mesta uro hoje, sedaj se pa voziva že eno uro!"

"Saj se ne voziva proti mestu!" mu odvrne kmet.

Mira se je vrnila domov precej pozno in se pohvalila bratu Igorju:

"Danes sem bila pa v lepotilnem salonu!"

"Kaj nisi prišla na vrsto?" jo je vprašal brat.

Jure je prišel s potepanja s prijatelji prepozno domov.

Pred vrati ga je pričakal oče in se razjezil:

"Obljubil si mi, da boš ob osmih doma!"

"Ja, očka, res sem obljubil."

"Jaz pa sem ti obljubil, da boš tepen, če boš zamudil!"

"Ja, res je, očka! Ampak če jaz nisem držal besede, je tudi tebi ni treba!"

"Mihec, kje si pa bil celo popoldne?" se je mama ježila na sina.

"S sosedovim Bogdanom sva po naselju raznosila pošto. Igrala sva se poštarja."

"In kje sta dobila pošto?"

"Na podstrešju v tvojem kovčku sva našla veliko pisem in razglednic!"

Družina je kupila novo stanovanje. Mali Jurček je ponosno rekel:

"Jaz imam svojo sobo, Petra ima svojo sobo in Sabina ima svojo sobo. Le ti, očka, moraš še vedno spati pri mami!"

Ves iz sebe je srečni očka poklical redakcijo velikega časopisa in rekel:

"Moja žena je rodila šesterčke!"

"Kako ste rekli? Ali lahko ponovite?"

"Ljubi Bog, tega pa ne!"

"Veš, nevesta je zato oblečena v belo, ker je to naj-srečnejši dan v njenem življenju. Bela barva je namreč barva veselja, sreče ..." Pove mamica Janezku.

"Zakaj je potem ženin oblečen v črno?"

"Očka, kaj bi mi kupil za darilo, če bi v šoli pri matematiki dobil petico?"

"Kupil bi ti kilogram bombonov!"

"No, potem mi kupi pa dvajset dekagramov, ker sem dobil cvek."

"Moj očka je policist! Kaj pa dela tvoj očka?"

"Tisto, kar mu reče mamica!"

"Ko bom velik, bom zaslužil toliko denarja kot očka," se pohvali Mihec.

"In ko bom jaz velika, bom porabila toliko denarja, kot ga porabi mamica," doda njegova sestrica Barbara.

"Nemogoč si! Da imaš vedenje manj primerno! To je nezaslišano!" se jezi mama. "Zgledovati bi se moral po očetu, ki so ga zaradi lepega vedenja predčasno spustili iz zapora!"

"Natakar, ali imate na jedilnem listu ves teden tako slabo hrano?"

"Ne, ob ponedeljkih imamo zaprto."

Ko je Metka plačevala račun, je prosila prodajalko: "Prosim, napišite mi tri račune za torbico. Enega za dvajset tisočakov zame, enega za deset tisočakov za moža in enega za trideset tisočakov za mojo prijateljico."

401A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORZEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

401A1 6 km južno od Ljubljane v Grosupljem prodam starejšo hišo, garažo in gospodarsko poslopje na lepem prostoru v velikosti 650 m². Tel. (0049)089/ 50 91 64.

401B1 V Rogaški Slatini prodam majhno hišo na zelo lepi legi. Hiša je popolnoma opremljena, tudi z vsem potrebnim orodjem. Asfalt, voda, centralna na olje, garaža, posebni prostori. Idealno za upokojece (terme Olimlje - 10 km) Cena: 75000 evrov. Tel: 07171/81827; prenosni: 0160/8285945.

401A3 V smeri Maribor-Ruše prodam enonadstropno hišo z vsemi priključki (koristni prostori-175 kv.

metrov). S hišo tudi sadovnjak z vrtom na površini 1.300 kv. metrov. Cena: 150.000 EUR. Tel: 0049 (0)711-5910203.

401C1 Naprodaj je medetažna hiša v občini Majšperk. Od Ptuja je oddaljena 15 km in 3 km od Ptujске gore. Zemljišča je 860 m², stanovanjske površine skupaj 160 m². Zraven je tudi zidano gospodarsko poslopje. Kurjava na kurilno olje. Takoj vseljiva. Cena 100.000.00 EUR. Telefon 00386/2 7800777 ali GSM 00386/41 440434.

401D1 Prodamo atrijsko hišo na Ptuj. Stanovanjske površine je 240 m². Dve kopalnici, dva WC, kurjava na olje, kabelska TV, telefon, zidana. Zemljišča je 1450 m². Asfaltiran dovoz. Bazen zidan in izdelan profesionalno. Od Ptuja oddaljeno 3 km. Stara je 10 let. Cena hiše 180.000.00 EUR. Telefon 00386/27800777 ali GSM 00386/41 440434.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:
http://zvone.freeweb.bz

Slovenska katoliška misija Berlin:
http://www.skmberlin.de

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skg ffm/

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:
http://www.skm-mannheim.de

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:
http://home.t-online.de/home/skm.st/

Slovenska katoliška misija v Švici:
http://www.slomisija.ch

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk,
Eisden
lrajk@pi.be, lrajk@skynet.be

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skmberlin.de

Roman Kutin, Augsburg
kutin@volja.net

Alojzij Zaplotnik, Essen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg ffm@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
janez@skm-mannheim.de
Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
zvones@gmx.de

Marko Dvorak, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München
zveza-sid@msn.com

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone@telia.com

ŠVICA, David Taljat, Zürich
taljat.david@bluewin.ch

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI
zveza-sid@msn.com, beksl@siol.net
RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglaš sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de
NAROCNINA (v valutni zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK
V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.
Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575

Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Marienhilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Alojzij Rajk**

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA**Jože Kamin**

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

Toni Drašček
14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****dr. Jožko Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Aventinstr. 25
D-85051 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14
S-411 38 CÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA - LIECHTENSTEIN**mag. David Taljat**

Hallwylstrasse 60
CH-8004 ZÜRICH
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

JASLICE SVETA

Slovenija

Tanzanija

JASLICE SVETA

Slovenija

Španija

ISSN 1408-9726

9 771408 972008